

Naš blagi Bog i Njegovi postupci

Slavno svitanje novog dana koje obasjava
svetlošću pitanje Božjeg karaktera

Džej A. Šulberg

Naš blagi Bog i Njegovi postupci

Slavno svitanje novog dana koje obasjava svetlošću pitanje Božjeg karaktera

Nenasilan Bog

- Predstavljanje slučaja -

Knjiga koja je pred vama predstavlja proučavanje koje preispituje pogrešne ideje o Bogu i nudi ohrabrujuću alternativnu sliku

Džej A. Šulberg

© Adrian Ebens 2019

Za više informacija posetite
<http://fatheroflove-serbia.com/>

Prevod i obrada
MaranathaMedia RS

Copyright © 2017 Jay A. Schulberg

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced by any means, graphic, electronic, or mechanical, including photocopying, recording, taping or by any information storage retrieval system without the written permission of the author except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews.

Sadržaj

Predgovor	Da li ste se ikad zapitali	6
1. glava	Da li je zaista bitno?	9
2. glava	Naš savršeni primer	11
3. glava	Naš Izvor života	13
4. glava	Načinjeni po Njegovom obličju	15
5. glava	Veliki varalica	17
6. glava	Šta je greh?	19
7. glava	Zašto postoji đavo?	22
8. glava	Zmija - uništitelj	29
9. glava	Jovovo zarobljeništvo	32
10. glava	Zašto pogrešno čitamo Bibliju?	38
11. glava	Zašto pogrešno razumemo Boga?	40
12. glava	Kako Bog uništava?	45
13. glava	Šta je Božji gnev?	47
14. glava	Kako Bog ratuje?	59
15. glava	Sodom i Gomor	62
16. glava	A šta je sa potopom?	65
17. glava	Svedočanstvo koje nam krst pruža	71
18. glava	Bog nije tiranin	73
19. glava	Naš Stvoritelj i Održitelj	81
20. glava	Kako da zadobijemo večni život?	87
21. glava	Da li treba da se plašimo suda?	94

22. glava	Kako Božji sud izgleda?	103
23. glava	Bog je krotak	107
24. glava	Bog je sluga, a ne robovlasnik	110
25. glava	Bog te voli bezuslovno	113
26. glava	Carstvo Božje	115
27. glava	Bog nam nudi istinsku slobodu	119
Sažetak	123

Predgovor

Da li ste se ikad zapitali...

U okvirima pravnog načina izražavanja, katastrofa koja je u potpunosti posledica prirodnih sila i koja nije mogla biti sprečena u odgovarajućoj meri naziva se *delo Božje*.¹ Polise osiguranja često sadrže ovu frazu. Odakle nam ideja da je Bog odgovoran za loše stvari koje se dešavaju u našem svetu? Da li On proizvoljno odlučuje kada i gde će se događaji kao što su tornada, zemljotresi, uragani, poplave i druge prirodne katastrofe desiti? Da li Bog radi nešto kako bi došlo do ovih stvari? Da li upravlja prirodnim svetom tako da dobije željeni ishod i zašto ne čini nešto više kako bi sprečio patnje u našem svetu? I na kraju, da li je Bog bio odgovoran za nasilje o kojem čitamo u Bibliji? Da li je i On sam pribegavao nasilju?

Biblija daje odgovore na ova pitanja, ali da bi ih pronašli, treba tražiti ispod površine. Takođe je potrebno da budemo spremni da čujemo šta Bog kaže o sebi i o tome kako deluje čak iako nas to pozove da preispitamo verovanja koja imamo u vezi Njega.

U ovoj tankoj knjizi ćemo razmatrati Božji karakter onako kako je prikazan u Bibliji; kako Bog postupa i (što je podjednako važno) kako ne postupa. Mnogi veruju da nas Bog voli kada se pridržavamo Njegovih pravila, ali da Ga naši prestupi ljute i da kažnjava one koji postupaju suprotno Njegovim nalogima. Cilj ovog proučavanja je da na osnovu Biblije pokaže da Bog *nikada* nije postupio kao uništitelj, već samo kao Stvoritelj, Spasitelj i Održitelj.

¹ Prim. prev. - Navedeni primer se odnosi na zemlje engleskog govornog područja

*"A koja je premudrost odozgo
ona je najpre čista, a potom mirna,
krotka, pokorna, puna milosti i
dobrih plodova, nepristrasna, i
nelicemerna."*

Jakov 3:17

1

Da li je zaista bitno?

Zašto je bitno znati kakav je Bog? Da li je bitno kakvo mišljenje imamo o Njemu? Da li je bitno da li razmišljamo o Njemu uopšte? Odgovori na ova pitanja predstavljaju temelj *svega* što je vredno poznanja. Naša verovanja o Bogu i Njegovom karakteru određuju *naš* karakter - a naš karakter je vredniji od svih materijalnih bogatstava koje ovaj svet može da ponudi.

Isus je rekao: "Ja i Otac jedno smo." (Jovan 10:30) Bog Otac i Sin Božji su jedno u namerama - jedno u karakteru. Njihova veza je veza savršenog sklada. Pisac poslanice Jevrejima izjavljuje da je Isus "sjajnost slave i obličje bića" (Jevrejima 1:3) Očevog. Božja slava nije samo Njegov sjaj; to je Njegov karakter. Kada je Mojsije zatražio od Boga da mu pokaže Svoju slavu, On je prošao pored Mojsija i objavio Svoj karakter:

"Jer prolazeći Gospod ispred njega vikaše: Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosrđem i istinom. Koji čuva milost hiljadama, prašta bezakonja i nepravde i grehe, koji ne pravda krivoga, i pohodi grehe otačke na sinovima i na unucima do trećeg i četvrtog kolena." 2. Mojsijeva 34:6-7

Poznavanje Boga, kada znamo kakav je On *zaista* - to nas miri sa Njim. Ovo znanje je isceljujuće i životodavno. Poslušajte šta je Isus rekao u Svojoj molitvi upućenoj Ocu: "A ovo je život večni da poznaju Tebe

jedinog istinitog Boga, i koga si poslao Isusa Hrista" (Jovan 17:3). Isus je Svojim rečima i životom pokazao kakav je Bog Otac zaista. On je rekao: "A Isus odgovarajući reče im: Zaista, zaista vam kažem: Sin ne može ništa činiti sam od sebe nego šta vidi da Otac čini; jer šta On čini ono i Sin čini onako" (Jovan 15:9).

Ako znamo da je Bog *neprekidno* milostiv i pun ljubavi, bićemo privučeni k Njemu osećajući ljubav i poverenje. Mi možemo u svakom trenutku biti sigurni u Božju ljubav i blagonaklonost prema nama zato što se On *nikada* ne menja. Bog izjavljuje u Malahiji 3:6 "Jer Ja Gospod ne menjam se". On nije promenljiv kao mi. Mi možemo biti ljubazni, puni ljubavi i obazrivi prema drugima sve dok oni postupaju pravično i s poštovanjem prema nama, ali kada naiđemo na ljude koji nas povređuju, skloni smo ljutnji i priželjkivanju osвете. Bog *nikada* ne reaguje ljutito i ne uzvraća nam odmazdom.

Božja Reč potvrđuje da se Isus ne menja, a takođe ni Otac. "Isus Hristos juče je i danas onaj isti i vavek." (Jevrejima 13:8) "Svaki dobri dar i svaki poklon savršeni odozgo je, dolazi od Oca svetlosti, u kog nema promenjivanja ni menjanja videla i mraka." (Jakov 1:17) Ove reči nas takođe uveravaju da naš blagi Otac *nema* nasilnu stranu.

*"I reč postade telo i useli se u nas puno
blagodati i istine; i videsmo slavu Njegovu,
slavu, kao Jedinorodnoga od Oca."*

Jovan 1:14

2

Naš savršeni primer

U srcu Besede na gori, Isus nam pruža savršeni primer kako da živimo u neprijateljskom svetu:

"Čuli ste da je kazano: Ljubi bližnjeg svog, i mrzi na neprijatelja svog. A Ja vam kažem: ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone; Da budete sinovi Oca svog koji je na nebesima; jer On zapoveda svom suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje dažd pravednima i nepravednima. Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakvu platu imate? Ne čine li to i carinici? I ako Boga nazivate samo svojoj braći, šta odviše činite? Ne čine li tako i neznabošci? Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski." Matej 5:43-48

Šta nas ovaj pasus uči o Bogu? Isus kaže: "Ljubite svoje neprijatelje", onda nakon toga: "Da budete sinovi Oca svog koji je na nebesima", a završava sa rečima: "Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski". Isus traži od nas da prema neprijateljima postupamo upravo onako kako naš nebeski Otac postupa prema Svojim neprijateljima. On želi da shvatimo da su uzvišeni principi koje je stavio pred nas u Besedi na gori dostižni *jedino* ako shvatimo da oni izvire iz samoga Boga.

U životu Isusa pronalazimo savršeni primer koji nam pokazuje kako treba da se odnosimo prema neprijateljima. On se niti jednom nije osvetio onima koji su Mu uradili nešto loše. Od izdaje i hapšenja do raspeća kada je tražio da bude oprošteno onima koji su Ga gonili - "Oče! Oprosti im; jer ne znadu šta čine." (Luka 23:34) - ispoljavao je samo ljubav.

Kada ljudi iz samarjanskog sela nisu želeli da On dođe među njih, Njegovi učenici Jovan i Jakov su smatrali da selo treba da bude uništeno vatrom: "A kad videše učenici Njegovi, Jakov i Jovan, rekoše: Gospode! Hoćeš li da kažemo da oganj siđe s neba i da ih istrebi kao i Ilija što učini? A On okrenuvši se zapreti im i reče: Ne znate kakvog ste vi duha; Jer Sin čovečiji nije došao da pogubi duše čovečije nego da sačuva. I otidoše u drugo selo." (Luka 9:54-56)

Najbolji način kako da znamo kakav je Bog je proučavanje Isusovog života. On nikada nikog nije ubio, a nije ni pretio da će to uraditi. Isus nikada nikog nije povredio. Nikada nikog nije osudio. Kada je Filip, u ime učenika, tražio od Isusa da im pokaže Oca, Isus je odgovorio:

"Isus mu reče: Toliko sam vreme s vama i nisi Me poznao, Filipe? Koji vide Mene, vide Oca; pa kako ti govoriš: Pokaži nam Oca? Zar ne veruješ da sam Ja u Ocu i Otac u Meni? Reči koje vam Ja govorim ne govorim od sebe; nego Otac koji stoji u Meni On tvori dela." Jovan 14:9-10

Upuštanjem u proučavanje koje će biti izazov za teološki "status quo", donesimo odluku da nam Isusove reči i Njegov savršen primer uvek budu pred našim očima.

Naš Izvor života

Nakon što smo prvo postavili temelj utvrdivši istinu da je Bog neprekidno pun ljubavi, razmotrićemo Njegove postupke zapisane u Bibliji, postupke koji deluju suprotno principima koje je Isus naučavao. U Isaijinoj knjizi možemo pronaći duboki uvid koji govori o Božjim putevima i mislima:

"Jer misli Moje nisu vaše misli, niti su vaši putevi Moji putevi, veli Gospod; Nego koliko su nebesa više od zemlje, toliko su putevi Moji viši od vaših puteva, i misli Moje od vaših misli." Isaija 55:8-9

Namere i karakter Božjih misli i puteva su beskonačno višlji od naših misli i puteva. Nama je teško da shvatimo ovu izvesnu istinu o Bogu. U našoj odlučnosti da opravdamo sami sebe, mi zamišljamo da je i Bog takav. Mi se ljutimo tako da mislimo da se sigurno i Bog ljuti kao i mi. Kada nam neko učini nešto loše, pokrenuti smo da se osvetimo tako da smatramo da i Bog sigurno ima narav sklonu odmazdi kada se neko ogreši o Njega. Međutim, Bog nam kaže drugačije:

"Ti si to činio, Ja ćutah, a ti pomisli da sam Ja kao ti. Obličiću te, metnuću ti pred oči grehe tvoje." Psalam 50:21

Kada je Bog stvarao naš svet, Njegova namera nije bila da on samostalno funkcionise. Ako Bog ne bi bio umešan u njega, to ne bi bilo samo suprotno Njegovoj nameri, već ni sam život ne bi mogao nastaviti svoje postojanje na ovoj planeti. "Jer kroz Njega živimo, i

mičemo se, i jesmo" (Dela apostolska 17:28). Prilikom svakog našeg udaha vazduha, Bog nas održava.

Bog je Izvor i Održatelj svačijeg života. Međutim, *postoji* jedna stvar koja nas može razdvojiti od Njega - greh. Ali, šta je greh? Kada je reč o grehu, mi često mislimo da su to loše stvari koje činimo ili kršenje Božjih zapovesti. Ljudi smatraju da greh može biti na neki način predstavljen kvantitativno, da neki od nas imaju veliku količinu grehova dok drugi nemaju baš tako veliku količinu ili imaju veoma malu količinu grehova. U Bibliji učimo da su loše stvari koje činimo simptomi bolesti koja se nalazi dublje u nama, bolesti koju smo nasledili od naših prvih roditelja. Ova bolest je verovanje u laž da su Bogu Njegovi interesi na prvom mestu. Ova đavoljeva laž je bila prenesena ljudskom rodu u edemskom vrtu i ona još od tada iskrivljuje našu sliku o Njemu.

Kada je Bog stvorio Adama i Evu i stavio ih u vrt, bilo im je dato jedno - samo jedno - ograničenje:

"I zapreti Gospod Bog čoveku govoreći: Jedi slobodno sa svakog drveta u vrtu; Ali s drveta od znanja dobra i zla, s njega ne jedi; jer u koji dan okusiš s njega, umrećeš." 1. Mojsijeva 2:16-17

Lako je shvatiti zašto je Bog stavio "drvo života" (1. Mojsijeva 2:9) u vrt, međutim, teško nam je razumeti *zašto* je stavio "drvo od znanja dobra i zla" u tu savršenu sredinu. Na prvi pogled bi prisustvo tog drveta, zajedno sa upozorenjem da se ne jede sa njega, mogli doživeti kao pozivanje katastrofe.

Načinjeni po Njegovom obličju

U 1. Mojsijevoj pronalazimo svoje nasleđe koje smo dobili: "Potom reče Bog: Da načinimo čoveka po Svom obličju, kao što smo Mi... I stvori Bog čoveka po obličju Svom, po obličju Božjem stvori ga; muško i žensko stvori ih." (1. Mojsijeva 1:26-27) Šta znače reči "biti stvoren po Božjem obličju" i šta *je* to "Božje obličje"? Šta je Božje obličje ćemo otkriti kada pronađemo definiciju koja opisuje ko je Bog. Precizna definicija se nalazi u 1. Jovanovoj 4:8 - "Bog je ljubav". Zapazite da stih ne kaže: "Bog ima ljubavi prema nama" kao da je *ljubav* jedna od Njegovih mnogih osobina, već jednostavno piše: "Bog *je* ljubav". Sve ostalo što možemo saznati u vezi Boga mora biti u skladu sa ovom definicijom. Na osnovu ovoga možemo razumno zaključiti da baš kao što je Bog savršen i Njegova ljubav mora biti savršena bez trunke sebičnih interesa. Njegova ljubav takođe mora biti *nepromenljiva* pošto je On nepromenljiv.

Ako smo načinjeni po Božjem obličju, tada to mora značiti da nas je Bog stvorio tako da *iskusimo* ljubav. Ljubav, da bi bila ljubav, ne može biti zapovedena i ne sme se ni u kakvom obliku vršiti primoravanje. Ona jedino može biti slobodno darovana kao izbor. Ovo možemo lako shvatiti ako zamislimo osobu koja je veoma željna ljubavi kako sa napunjenim pištoljem ulazi u autobus i pod pretnjom da će poubijati putnike, zahteva od njih ljubav. Da li bi takva metoda proizvela ljubav?

Pretpostavite da treba da pokušamo sa jednom manje dramatičnom metodom zadobijanja ljubavi tako što ćemo napraviti robota koji će biti

isprogramiran da kaže: "Volim te" kada se nađemo u njegovom prisustvu. Da li bi ovo moglo dovesti do stvaranja smislene veze zasnovane na ljubavi koja će u nama proizvesti osećaj zadovoljstva? Da li bi ove metode, koje ne bi mogle osigurati ljubav kada smo mi u pitanju, bile prihvatljive kada je Bog u pitanju?

Hajde da se vratimo nazad u edemski vrt i na ono zbunjujuće zabranjeno drvo. Da Bog nije stvorio to drvo, da li bi bilo moguće da ljudski rod voli kao što Bog voli? Da bi ljubav *bila* ljubav, ona mora biti slobodno pružena. Da bi ljubav bila darovana kao slobodan izbor, takođe moramo imati slobodu da *ne* volimo. Ljubav je uvek izbor; ljubav ne može biti ni naređena ni prinuđena.

Da je Bog stvorio naše prve roditelje i stavio ih u vrt bez obezbeđivanja nekog opipljivog načina putem kojeg bi mogli izabrati da Ga *ne* vole i da Mu *ne* veruju, ne bi bilo moguće da vole onako kako Bog voli. Baš kao što je Bog naš Izvor života, On je takođe i naš Izvor istinske ljubavi - život i ljubav su nerazdvojni. To što smo stvoreni po Božjem obličju daje svakome od nas potencijal da postanemo prijatelji našem Stvoritelju i to prijatelji koji će Ga voleti.

Bog nije stavio drvo od znanja dobra i zla zajedno sa zabranom da se sa njegovih grana ne sme jesti kao neki proizvoljni test naše poslušnosti Njemu, već kao potvrdu da toliko puno ceni našu slobodu izbora da je spreman prihvatiti rizik da bi *mogli* izabrati da Mu okrenemo leđa. Kada shvatimo razlog zašto je Bog stavio zabranjeno drvo u vrt, nećemo Ga optuživati da je egocentrični diktator. Međutim, postojao je jedan koji je bio spreman optužiti Boga da je upravo takav.

Veliki varalica

"Ali zmija beše lukava mimo sve zveri poljske, koje stvori Gospod Bog; pa reče ženi: Je li istina da je Bog kazao da ne jedete sa svakog drveta u vrtu? A žena reče zmiji: Mi jedemo rod sa svakog drveta u vrtu; Samo rod s onog drveta usred vrta, kazao je Bog, ne jedite i ne dirajte u nj, da ne umrete. *A zmija reče ženi: Nećete vi umreti; Nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati šta je dobro šta li zlo.*" 1. Mojsijeva 3:1-5

Kao prvo, hajde da utvrdimo identitet ove zmije koja govori. Ko je zmija? "I zbačena bi aždaha velika, stara zmija, koja se zove đavo i sotona, koja vara sav vasioni svet, i zbačena bi na zemlju, i anđeli njeni zbačeni biše s njom." (Otkrivenje 12:9) Eva nije pričala samo sa inteligentnom zmijom, već sa sotonom - samim velikim varalicom.

Zmija je suptilnim nagoveštajima optužila Boga da je lagao Adamu i Evi i da im je uskratio nešto što bi bilo za njihovo dobro. Šta više, kada bi samo zagrizli plod, njihove oči bi se otvorile i postali bi kao "bogovi i znali šta je dobro šta li zlo". Kome je žena odabrala da veruje, sotonu ili Bogu?

"I žena videći da je rod na drvetu dobar za jelo i da ga je milina gledati i da je drvo vrlo drago radi znanja, uzabra rod s njega i okusi, pa dade i mužu svom, te i on okusi. Tada im se otvoriše oči, i videše da su goli; pa spletoše lišća

smokovog i načiniše sebi pregače. I začuše glas Gospoda Boga, koji iđāše po vrtu kad zahladi; i sakri se Adam i žena mu ispred Gospoda Boga među drveta u vrtu. A Gospod Bog viknu Adama i reče mu: "Gde si?" 1. Mojsijeva 3:6-9

Kada su Adam i Eva zagrizli plod sa zabranjenog drveta, njihove oči su se otvorile (postali su samosvesni) i pokušali su se sakriti od Boga. Kako je Bog reagovao? Počeo ih je tražiti. Njegove prve reči su bile: "Gde si?" On se želeo izmiriti sa Svojom sada već otuđenom decom.

*"Jer je Sin čovečiji došao da nađe i
spase šta je izgubljeno."
Isus (Luka 19:10)*

Šta je greh?

A sada se vraćamo nazad na pitanje: "Šta je greh?" Da bi pronašli ispravnu definiciju, važno je da prvo identifikujemo šta je tačno krenulo po zlu kod drveta od znanja dobra i zla. U 1. Mojsijevoj 3:6, žena je primetila tri poželjne osobine drveta.

1. "Rod na drvetu je bio dobar za jelo." Površno gledano može delovati da je ovo istina da nije činjenice da je drvo bilo zabranjeno kao izvor hrane. Problem nije bio sam plod, već to da ga je žena sada videla kao *dobar* plod.

2. "Bilo je milina gledati drvo." Sve šta je Bog stvorio u vrtu je bilo savršeno tako da je zaista bila milina gledati drvo. Žena je ugledala još jednu *poželjnu* osobinu drveta.

3. "Drvo je bilo vrlo drago radi znanja." Zaista? Da li je ovo drvo imalo mistične osobine? Da li je zmija bila u pravu? Da li je "znanje dobra i zla" zaista *poželjno* znanje? Šta uopšte znači izraz "znanje dobra i zla"? Da li se to odnosi samo na zadobijanje informacija?

Stih se završava rečima: "Uzabra rod s njega i okusi, pa dade i mužu svom, te i on okusi." Često se smatra da je ovo bio prvi greh ljudskoga roda, međutim, *šta* je greh? Šta se prvo desilo - jedenje ploda ili prihvatanje zmijine laži o Bogu?

Primarni problem je nastao kada je Eva poverovala u zmijinu laž da im Bog sebično uskraćuje nešto što bi za njih bilo dobro. Greh nije samo

sam postupak, kao da je to neka merljiva supstanca, već je greh, u njegovoj srži, patološko stanje uma koje Boga doživljava kao egocentričnog i da Mu, prema tome, nije moguće verovati.

Greh možemo uporediti sa bolešću. Kada je reč o bolesti, prisutan je uzrok koji se nalazi ispod površine kao što je na primer: bakterijska infekcija, metabolički poremećaj ili neki poremećaj imunološkog sistema. Ovi primarni uzroci dovode do pojave jednog ili više simptoma: povišene temperature, mučnine, bola, vrtoglavice, tromosti i tako dalje. Kada je reč o grehu, primarni uzrok je verovanje u laž o Bogu i, kao rezultat toga, mi se povlačimo od Onoga čija je ljubav uvek usredsređena na druge. Naši spoljašnji gresi (simptomi) su rezultat verovanja da je Bog egocentričan (patološki uzrok). Isus je tokom Svog razgovora sa književnicima i farisejima upotrebio ovo poređenje, da je greh bolest, i da je ljudima potrebno izlečenje:

"A književnici i fariseji videvši Ga gde jede s carinicima i s grešnicima govorahu učenicima Njegovim: Zašto s carinicima i grešnicima jede i pije? I čuvši Isus reče im: Ne trebaju zdravi lekara *nego bolesni*. Ja nisam došao da dozovem pravednike no grešnike na pokajanje." Marko 2:16-17

Greh je smrtonosan zato što nas odvaja od Boga, Izvora svačijeg života. Kada je reč o ovom odvajanju do kojeg dolazi - nikada nije Bog taj koji se odvaja od nas, uvek smo mi ti koji se odvajamo od Njega. Adam i Eva su se počeli plašiti Boga umesto sotone, a zapravo su se *trebali* plašiti sotone. Nakon što su zagrizli plod, Biblija kaže: "I sakri se Adam i žena mu ispred Gospoda Boga među drveta u vrtu." (1. Mojsijeva 3:8) Mi se od toga dana krijemo od našeg blagog Boga.

Bilo bi dobro da zapazimo da kada je Bog upozorio Adama i Evu da ne jedu sa zabranjenog drveta, On *nije* rekao: "Jer u koji dan okusiš s njega, ubiću te." Bog je rekao: "Jer u koji dan okusiš s njega, umrećeš." Kada su čovek i žena zagrizli plod sa tog drveta, proces umiranja je počeo u njima toga dana pošto su se odvojili od svog Izvora života. Greh (verovanje u laž da je Bog sebičan i da Mu se ne može verovati) je taj koji ubija, a ne Bog. "Jer je plata za greh smrt." (Rimljanima 6:23). Bog "ne posluje" sa grehom i On ne isplaćuje platu koja potiče od greha.

Takođe je očigledno da kada su Adam i Eva zagrizli plod sa zabranjenog drveta, oni nisu dobili samo intelektualno znanje o dobru i zlu, već nešto mnogo više. Oni su nesvesno predali sebe i svoje potomke *iskustvu* poznavanja dobra i zla. Oni neće samo znati za zlo; zlo će se nalaziti u njihovim mislima, oni će ga živeti, biće njegovi robovi i kao rezultat toga, *poznavaće* bol, patnju, strah i smrt.

Kada je greh ušao u naš svet nije samo čovečanstvo patilo zbog neizbežnih posledica. Sva priroda je bila pogođena neskladom između tvorevine i Tvorca do koje je doveo Adamov i Evin greh: "Jer znamo da sva tvar uzdiše i tuži s nama do sad." (Rimljanima 8:22) Zemlja je postala opasno mesto za ljudski rod i životinje. Nakon potopa koji se dogodio za vreme Noja, Zemlja je postala podložna nasilnim vremenskim uslovima, zemljotresima, vulkanima i drugim katastrofalnim silama prirode. Nasilne sile koje se mogu videti u prirodi ne potiču od Boga; one postoje samo zato što smo se *mi* udaljili od Njega.

Zašto postoji đavo?

Već smo spomenuli da postoji doslovno duhovno biće koje se protivi Bogu. Biblija ovo biće naziva - sotona, đavo, zmija, levijatan i Lucifer, a takođe koristi i još neke nazive.

Ako uporedimo današnje vreme i period pre 200 godina, danas mnogo manji procenat ljudi iz zapadne civilizacije veruje u doslovnog đavola. U našoj modernoj kulturi, sotona je često potisnut u područje praznoverja i neznanja. Da bi odgovorili na postavljeno pitanje, imajući ovu misao na umu, pređimo sada na razmotranje biblijskog izveštaja o sotonu (neprijatelju).

Biblija sotonu identifikuje kao palog anđela. Izraz "pali" nagoveštava da je sotona ranije bio bezgrešno biće, ali da je onda izabrao da se pobuni protiv svog Stvoritelja. Zašto se pobunio protiv Boga je misterija s obzirom na savršenu nebesku sredinu. Možemo videti da je on zauzimao časnu i uticajnu poziciju među anđelima. U jednom trenutku seme ponosa je proklimalo i naraslo u sotonu, a kao rezultat toga, postao je nezadovoljan svojim položajem na nebu. Ovo je naposljetku dovelo do otvorene pobune protiv Boga.

Sotona nije bio sam u svojoj pobuni. Stekao je podršku mnogih anđela mada je većina anđela izabrala da ostane verna Bogu. Rat koji je izbio kao rezultat pobune sotone i njegovih sledbenika nije bio rat u kojem je bilo korišćeno doslovno oružje kao što je ono koje se koristi u sukobima na ovoj Zemlji. Bog je nadvladao u ovom nebeskom ratu

koristeći ljubav protiv sebičnosti, istinu protiv obmane, otvorenost protiv tajnovitosti, razum protiv nerazumnosti, strpljenje protiv očajanja i poverenje protiv sumnjičenja.

Razumno je verovati da su metode koje je sotona upotrebio protiv Eve u edemskom vrtu da bi se udaljila od Boga bile iste one koje je upotrebio i ranije, da bi stekao sledbenike na nebu koji će stati na njegovu stranu. Nikada ranije do tog trenutka Božje poštenje nije bilo dovedeno u pitanje pred nebeskim anđelima. Nije postojao način kako da oni sa potpunom sigurnošću znaju da li su sotonine optužbe protiv Boga opravdane ili ne. Sotoni je zbog toga bila data prilika da pokaže svoj način vladavine.

Mogli bi se zapitati zašto Bog nije uništio svog protivnika na samom početku pobune? Zar se time ne bi sprečilo njeno širenje? Ne, to bi samo potvrdilo anđelima da su sotonine optužbe protiv Boga *zaista* opravdane. Da je Bog uništio sotonu, sam taj postupak bi uništio slobodu i učinio da ona postane prazan ideal bez srži. Postoji još nešto osim ovoga. Ako smo dosledni u našem proučavanju Biblije, videćemo da dokazi pokazuju da Bog nikada ne uništava - greh uništava. Sotona će naposljetku *biti* uništen. Ovo uništenje neće doći od Boga, već će poteći iz njegovih ličnih greha.

"Opet mi dođe reč Gospodnja govoreći: Sine čovečji, nariči za carem tirskim, i reci mu: Ovako veli Gospod Gospod: Ti si pečat savršenstva, pun si mudrosti, i sasvim si lep. Bio si u Edemu, vrtu Božjem; pokrivalo te je svako drago kamenje: sarad, topaz, dijamant, hrisolit, onih, jaspis, safir, karbunkul, smaragd i zlato; onaj dan kad si se rodio načinjeni ti biše bubnji tvoji i svirale. *Ti si bio heruvim, pomazan da zaklanjaš; i ja te postavih; ti beše na svetoj*

gori Božijoj, hođaše posred kamenja ognjenog. Savršen beše na putevima svojim od dana kad se rodi dokle se ne nađe bezakonje na tebi. Od mnoštva trgovine svoje napunio si se iznutra nasilja, i grešio si; zato ću te baciti kao nečistotu s gore Božje, i zatrću te između kamenja ognjenog, heruvime zaklanjaču! Srce se tvoje ponese lepotom tvojom, ti pokvari mudrost svoju svetlošću svojom; baciću te na zemlju, pred careve ću te položiti da te gledaju. Od mnoštva bezakonja svog, od nepravde u trgovini svojoj oskrvniio si svetinju svoju; zato ću izvesti oganj iz tebe, koji će te proždreti, i obratiću te u pepeo na zemlji pred svima koji te gledaju. Svi koji te poznaju među narodima prepašće se od tebe; bićeš strahota, i neće te biti do veka." Jezekilj 28:11-19, KJ prevod

Tirski car je podesan simbol sotone u ovom zapisu. Sotona je bio stvoren savršen i nije imao niti jedan trag ponosa niti sebičnosti u sebi. Narušavanje njegovog stanja savršenstva je bilo njegovo delo i nije imao nikakav izgovor za put kojim je krenuo. Postao je ponosan na svoju lepotu. "Oganj" koji će uništiti sotonu neće doći iz nekog spoljašnjeg izvora; on će doći iz njega samog. Ovaj oganj je njegova lična sebičnost. Progutaće ga oganj koji je sam stvorio. Sotona će prestati da postoji - "neće ga biti do veka".

"Kako pade s neba, zvezdo danice, kćeri zorina? Kako se obori na zemlju koji si gazio narode? A govorio si u srcu svom: *Izaći ću na nebo, više zvezda Božjih podignuću presto svoj, i sešću na gori zbornoj na strani severnoj; Izaći ću u visine nad oblake, izjednačiću se s Višnjim.*" Isaija 14:12-14

Lucifer (sotonino prvobitno ime) je pao zato što se hteo uzdići. Isus je Svoje učenike poučavao: "Jer koji se podiže, poniziće se, a koji se ponižuje, podignuće se." (Matej 23:12) Lucifer je sam prouzrokovao svoje poniženje. Njegove reči: "Izjednačiću se s Višnjim" razotkrivaju istinu da je želeo samo Božju poziciju; njega nije zanimalo da odražava Božji karakter (što je jedini način na koji stvoreno biće može biti *kao Bog*).

Prilikom razmatranja ovih stihova takođe treba zapaziti da su misli koje su izražene o Bogu zapravo Luciferove misli i da ne predstavljaju tačan opis Božjih motiva. Lucifer je zbog svoje opsesnutosti za samouzvišenjem počeo smatrati da i Bog ima isti takav sebičan motiv.

"I posta rat na nebu. Mihailo i anđeli Njegovi udariše na aždahu, i bi se aždaha i anđeli njeni. I ne nadvladaše, i više im se ne nađe mesta na nebu. I zbačena bi aždaha velika, stara zmija, koja se zove đavo i sotona, koja vara sav vasioni svet, i zbačena bi na zemlju, i anđeli njeni zbačeni biše s njom." Otkrivenje 12:7-9

U ovim stihovima je zabeležen rat na nebu gde je sotona otpočeo svoje delo obmanjivanja, ali njegovo delo nije ograničeno na neki mali ćošak naše planete; on je prevario "celi svet".

"A On im reče: Ja videh sotonu gde spade s neba kao munja." Luka 10:18

Isus ovde govori o brzini sotoninog pada od odanosti u pobunu.

"...jer bismo gledanje i svetu i anđelima i ljudima." 1. Korinćanima 4:9

"...po onima koji vam propovediše jevanđelje poslanim s neba Duhom Svetim, u koje anđeli žele zaviriti." 1. Petrova 1:12

Kada se sotona pobunio na nebu povukavši za sobom određen broj anđela, preostali odani anđeli nisu u potpunosti razumeli šta se dešava i zašto. Poruka o jevanđelju je i za njih, kao i za nas, i oni su veoma zainteresovani za Božje nesebične napore na ovoj Zemlji kako bi spasio ljudski rod od samouništenja. "Večno jevanđelje" (Otkrivenje 14:6) je potvrda da se u svemiru neće pojaviti niti jedna sumnja da li je Bog dostojan da Mu se veruje: "Šta smišljate Gospodu? On će učiniti kraj; neće se dva puta podignuti pogibao." (Naum 1:9)

"Tada Isusa odvede Duh u pustinju da Ga đavo kuša. I postivši se dana četrdeset i noći četrdeset, naposletku ogladne. I pristupi k Njemu kušač i reče: *Ako si Sin Božji*, reci da kamenje ovo hlebovi postanu. A On odgovori i reče: Pisano je: Ne živi čovek o samom hlebu, no o svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih. Tada odvede Ga đavo u sveti grad i postavi Ga navrh crkve; Pa Mu reče: *Ako si Sin Božji*, skoči dole, jer u pismu stoji da će anđelima svojim zapovediti za tebe, i uzeće te na ruke, da gde ne zapneš za kamen nogom svojom. A Isus reče njemu: Ali i to stoji napisano: Nemoj kušati Gospoda Boga svog. Opet Ga uze đavo i odvede Ga na goru vrlo visoku, i pokaza Mu sva carstva ovog sveta i slavu njihovu; I reče Mu: Sve ovo daću tebi ako padneš i pokloniš mi se. Tada reče njemu Isus: Idi od mene, sotonu; jer stoji napisano: Gospodu Bogu svom poklanjaj se i Njemu jedino služi. Tada ostavi Ga đavo, i gle, anđeli pristupiše i služahu Mu." Matej 4:1-11

Sotona je pristupio Isusu kao kušač; a njegov očigledni cilj je bio da uništi Isusovo poverenje u Oca i Njegovu zavisnost od Oca. On je ostvario uspeh kada je upotrebio sličan pristup u edemskom vrtu tokom susreta sa Evom. Sotona je bio rešen da osujeti Isusov cilj dolaska na ovaj svet, spasavanje čovečanstva, tako što će Ga kušati da upotrebi Svoju božansku silu u Svoju korist. Varalica je očajnički želeo sprečiti Isusa da ostvari Svoju misiju otkrivanja Božje *nesebičnosti* - koja će razotkriti da je sotona lažov.

U jednom od iskušenja, đavo je ponudio Isusu "carstva ovoga sveta" ako bude pao i poklonio mu se. Značajno je zapaziti da Isus nije osporio đavoljevu tvrdnju da vlada nad "carstvima ovoga sveta". Kada je Bog stvorio ljudska bića, On im je dao vladavinu "nad svom zemljom" (1. Mojsijeva 1:26), ali kada su Adam i Eva poverovali u laž o Stvoritelju, oni su u suštini predali ovu vladavinu đavolu. U "carstvima ovoga sveta" vidimo obmanu, ugnjetavanje, prisiljavanje i nejednakost. U Božjem carstvu se nikada i ni pod kojim okolnostima ne upotrebljava primoravanje. Između Njegovog carstva i carstava ovoga sveta koja se oslanjaju na vladavinu zakona umesto na zakon ljubavi, nema sličnosti.

"Već neću mnogo govoriti s vama; jer ide knez ovog sveta, i u Meni nema ništa." Jovan 14:30

Isus potvrđuje da je sotona "knez ovoga sveta". Kada poričemo sotonino postojanje i njegov široko rasprostranjen uticaj na našu planetu, mi nesvesno krivicu za naše patnje prebacujemo na Boga.

"Budite trezni i pazite, jer suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere." 1. Petrova 5:8

Đavo je naš suparnik, a *ne* Bog.

"Obucite se u sve oružje Božije, da biste se mogli održati protiv lukavstva đavolskog: Jer naš rat nije s krvlju i s telom, nego s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovog sveta, s duhovima pakosti ispod neba." Efescima 6:11-12

Kada shvatimo da smo svi žrtve obmane o Bogu koja je nametnuta ljudskom rodu, ljude nećemo doživljati kao svoje neprijatelje, već kao žrtve ove masovne obmane.

"I imahu nad sobom cara anđela bezdana kome je ime jevrejski Avadon, a grčki Apolion." Otkrivenje 9:11

Reči "anđeo bezdana" se odnose na sotonu. Apolion, ime koje je dodeljeno đavolu, na grčkom označava "*uništitelja*". Sotona je uništitelj. Da li bi mogli imati bilo kakvo opravdanje ako našem blagom Bogu dodelimo ovaj isti naziv?

*"Lupež ne dolazi nizašta drugo nego da ukrade i ubije i pogubi; Ja dođoh da imaju život i izobilje."
Isus (Jovan 10:10)*

Zmija - uništitelj

Zala koja je Bog poslao na Egipćane izrazito deluju kao Božje promišljeno delo uništenja. Površno gledano, deluje da ne postoji niti jedan drugi način da se protumače ovi događaji koji su zapisani u Bibliji. Prisetite se, međutim, stiha koji smo ranije pročitali: "Jer misli Moje nisu vaše misli, niti su vaši putevi Moji putevi, veli Gospod; Nego koliko su nebesa više od zemlje, toliko su putevi Moji viši od vaših puteva, i misli Moje od vaših misli." (Isaija 55:8-9)

Bog je zapovedio Mojsiju da izvede sinove Izraelove iz egipatskog ropstva u slobodu. Trebao je da ode pred faraona da ga upozori na katastrofe koje su uskoro trebale da zadese njegovu zemlju. Kada se Bog javio Mojsiju u pustinji, pružio mu je lekciju koju će on i Aron kasnije prikazati pred faraonom; lekciju koja će vladaru tačno pokazati kakva će biti Božja uloga u nadolazećim katastrofalnim događajima:

"A Gospod mu reče: Šta ti je to u ruci? A on odgovori: Štap. A Bog mu reče: Baci ga na zemlju. I baci ga na zemlju, a on posta zmija. I Mojsije pobeže od nje. A Gospod reče Mojsiju: Pruži ruku svoju, pa je uhvati za rep. I pruži ruku svoju, i uhvati je, i opet posta štap u ruci njegovoj." 2. Mojsijeva 4:2-4

"...i reče mu: Nije li ti brat Aron Levit? Znam da je on rečit... I on će mesto tebe govoriti narodu, i on će biti tebi mesto

usta, a ti ćeš biti njemu mesto Boga. A taj štap uzmi u ruku svoju, njim ćeš činiti čudesa." 2. Mojsijeva 4:14, 16-17

Mojsije je trebao da se pojavi pred faraonom kao Božji predstavnik. Božja namera je bila da ovi prikazi budu nešto više od prostog ispoljavanja sile; to je bila ilustracija koja će identifikovati *pravog* uništitelja. Kada je Mojsije, kao Božji predstavnik, podigao štap u svojoj ruci, to je bio simbol da se sile prirode nalaze pod Božjom kontrolom. Nikakvo zlo nije moglo zadesiti Egipat sve dok je Božja zaštitnička ruka zadržavala razorne sile prirode. Kada je Mojsije bacio štap na pod, on se pretvorio u zmiju - simbol zla i uništenja. Ovo je bio simbol sila prirode koje više nisu u Božjoj ruci, već su prešle pod kontrolu sotone - uništitelja.

Više stotina godina pre Mojsijevog vremena i nakon što je Josif (koga su njegova polu-braća prodala da bude rob) rastumačio faraonove uznemirujuće snove, deca Izraelova su se nalazila u mnogo boljoj situaciji. Faraon je uzdigao Josifa na časnu poziciju, jer je protumačio proročke snove i predvideo da nacija treba da se pripremi za sedam gladnih godina. Josifova porodica je bila toplo dočekan. Egipćani su izrazili svoje poštovanje prema Josifu i Bogu kome se on klanjao. Bog je bio u mogućnosti da bogato blagoslovi tu naciju. Međutim, mnogo godina nakon Josifove smrti, Egipćani su zaboravili na Josifa i njegovog Boga, i sinove Izraelove, koji su uznapredovali i razmnožili se u toj zemlji, učinili robovima. Egipćani su kroz svoje postupke poslali poruku da ne žele Božje prisustvo. Oni su imali svoje bogove i nisu hteli priznati Boga u koga su verovali njihovi robovi. Bog više nije bio u stanju da im pruža puninu Svojih blagoslova i zaštite, a da pritom i dalje važi da imaju mogućnost izbora da se udalje od Njega.

Da je faraon u bilo kom trenutku nakon što su zala počela da se izlivaju odustao od svog prkosnog pravca i pustio Izraelce da odu, Bog bi ponovo uzeo u Svoje ruke kontrolu nad silama prirode i zala bi prestala. Tvrdoglavi vladar to nije učinio i Egipat je bio razoren. Božja uloga u zalima u Egiptu postaje jasna kada razmotrimo simboličku poruku koju je Bog pružio kroz štap i zmiju.

Dodatna podrška u prilog tome da Boga treba osloboditi od optužbi da uništava putem prirodnih elemenata se nalazi u 1. knjizi o carevima. Prorok Ilija je u jednom trenutku svoje službe zapao u loše stanje i sakrio se u pećinu od carice Jezavelje koja je pretila da će ga ubiti. Bog je došao ka Svom odbeglom proroku:

"...reč Gospodnja dođe mu govoreći: Šta ćeš ti tu, Ilija? A on reče: Revnovah veoma za Gospoda Boga nad vojskama; jer sinovi Izrailjevi ostaviše zavet Tvoj, Tvoje oltare razvališe, i proroke Tvoje pobiše mačem; a ja ostah sam, pa traže dušu moju da mi je uzmu. A On reče: Iziđi i stani na gori pred Gospodom. *I gle, Gospod prolažaše, a pred Gospodom velik i jak vetar, koji brda razvaljivaše i stene razlamaše; ali Gospod ne beše u vetru; a iza vetra dođe trus; ali Gospod ne beše u trusu; A iza trusa dođe oganj; ali Gospod ne beše u ognju. A iza ognja dođe glas tih i tanak.*"

1. O carevima 19:9-12

Naš blagi Bog još uvek govori veoma čujno putem tihog i tankog glasa.

Jovovo zarobljeništvo

Knjiga o Jovu pruža jasan dokaz o sotoninoj ulozi u događajima u kojima su prisutni patnja i razaranja. Ona nam takođe pruža mogućnost da zavirimo iza scene u duhovnu borbu između Boga i sila zla. Jov, "dobar i pravedan čovek" (Jov 1:8), se našao usred intenzivne unakrsne vatre u kritičnom trenutku u ovoj duhovnoj borbi:

"A jedan dan dođoše sinovi Božji da stanu pred Gospodom, a među njih dođe i sotona. I Gospod reče sotoni: Od kuda ideš? A sotona odgovori Gospodu i reče: Prohodih zemlju i obilazih. I reče Gospod sotoni: Jesi li video slugu mog Jova? Nema onakvog čoveka na zemlji, dobrog i pravednog, koji se boji Boga i uklanja se oda zla. A sotona odgovori Gospodu i reče: Eda li se uzalud Jov boji Boga? Nisi li ga Ti ogradio i kuću njegovu i sve što ima svuda unaokolo? Delo ruku njegovih blagoslovio si, i stoka se njegova umnožila na zemlji. Ali pruži ruku Svoju i dotakni se svega što ima, psovaće Te u oči. A Gospod reče sotoni: Evo, sve što ima neka je u tvojoj ruci; samo na njega ne diži ruke svoje. I otide sotona od Gospoda." Jov 1:6-12

Sotona je odmah krenuo da uništi sve što je Jov imao uključujući i njegove sinove i ćerke. U uništenju koje je usledilo, sotona je pribegao slanju neprijateljskih napadača u vidu Saveja (15. stih) i Haldejaca (17. stih), "ognja od Boga... sa neba" (16. stih) i "velikog vetra iz pustinje" (19. stih).

Iako je u knjizi o Jovu očigledno ko je uništitelj, Jovove patnje i dalje muče mnoge čitaoce zato što oni pogrešno pretpostavljaju da je Bog *pustio* sotonu da muči Jova. U umovima se pojavljuje misao: s obzirom da je Bog svemoćan, trebao je da spreči sotonine napade na Jova. Međutim, Božja sila nikada nije bila sporno pitanje, uvek se radilo i uvek će se raditi o Božjim principima vladavine - da li je Bog dosledan u pružanju slobode svojim razumnim, stvorenim bićima ili nije? Sloboda, da bi bila sloboda, mora biti neopoziva što znači da je to nešto nepromenljivo i da ne može biti opozvano bez obzira na okolnosti.

U slučaju Jova postojala je, dodatno, još jedna stvar, osim Božje reputacije, koja je bila dovedena u pitanje - naša planeta. Sotona je kovao strategiju da zarobi naš svet (da on postane okupirana teritorija) da bude njegovo suvereno carstvo: "I Gospod reče sotoni: Od kuda ideš? A sotona odgovori Gospodu i reče: Prohodih zemlju i obilazih." (Jov 1:7)

Ako dozvolimo sebi slobodu da čitamo pažljivo između redova, videćemo da je sotona u suštini rekao Bogu: "Prohodio sam celu Zemlju i deluje mi da imam jednoglasnu podršku; potražujem svoje pravo na apsolutnu vladavinu nad Zemljom." Tokom čitave drame koja je usledila, Bog je (srećom) ostao jedan korak ispred sotone - Bog je poznavao Svog pouzdanog slugu. Jov je ostao veran Bogu uprkos drugom po redu najzlobnijem sotonskom napadu zabeleženom u Bibliji. Na kraju, Bog je sačuvao Jovov život i "izbavio ga iz zarobljeništva pošto se pomolio za prijatelje svoje" (Jov 42:10, KJ) koji su se, zapravo, nalazili u opasnijoj poziciji nego on - oni nisu *poznavali* Boga.

Knjiga o Jovu nam pruža uvid u duhovnu borbu između Boga i sila tame koja besni i danas. Kada budemo u stanju da shvatimo ponešto od

nepojmljivo složene interakcije višestrukih slobodnih volja koje Bog sve jasno vidi, počecemo ceniti veličinu izazova koji se nalazi pred Njim.

Mi, kao inteligentna bića, nismo sami u našem svetu. Postoje brojna duhovna bića koja su takođe prisutna ovde - sotona i njegova armija palih anđela. S obzirom da svaki čovek ima svoju pojedinačnu, sebičnu prirodu i da svaki demonski entiteti ima svoju pojedinačnu, sebičnu prirodu, naša Zemlja je svakodnevno pozornica višestrukih sudara ego-centričnih slobodnih volja. Ono što je za nas posebno teško da razumemo je kako sotona i njegova demonska armija ometaju Boga ili Mu se suprostavljaju.

Kada shvatimo da Bog nema na raspolaganju apsolutnu kontrolu i autoritet nad svime što se dešava na našoj planeti, to nas može uznemiriti. Međutim, Bog nema želju da kontroliše naše individualne živote niti je to u Njegovoj prirodi; On nas je stvorio kao razumna, slobodna bića - ne lutke.

Na početku knjige o Jovu prikazana su nam tri ključna učesnika - Bog, sotona i Jov. Na kraju knjige sotona nije spomenut po imenu. Zašto je on odsutan u ključnom završetku ovog monumentalnog susreta sa Bogom?

Cela 41. glava ove knjige je usredsređena na tajanstveno stvorenje koje Bog naziva "levijatan". Šta ili ko je levijatan? Da li Biblija pruža neki nagoveštaj koji bi nam pomogao da identifikujemo ovo stvorenje? "Tada će Gospod pokarati mačem Svojim ljutim i velikim i jakim levijatana, prugu zmiju, i levijatana, krivuljastu zmiju, i ubiće zmaja koji je u moru." (Isaija 27:1) Na koga se odnose reči "levijatan, pruga zmija", "levijatan, krivuljasta zmija", "zmaj koji je u moru"? "I zbačena bi aždaha velika, stara zmija, koja se zove đavo i sotona, koja vara sav vasioni svet, i zbačena bi na zemlju, i anđeli njeni zbačeni biše s njom."

(Otkrivenje 12:9) Hajde da razmotrimo 41. glavu knjige o Jovu i posebno usmerimo svoju pažnju na uočavanje sotonskih osobina u opisu ovog stvorenja:

"Hoćeš li udicom izvući levijatana ili užem podvezati mu jezik? Hoćeš li mu provući situ kroz nos? Ili mu šiljkom provrteti čeljusti? *Hoće li te mnogo moliti, ili će ti laskati? Hoće li učiniti veru s tobom da ga uzmeš da ti bude sluga do veka? Hoćeš li se igrati s njim kao s pticom, ili ćeš ga vezati devojkama svojim?* Hoće li se njim častiti drugovi? Razdeliti ga među trgovce? Hoćeš li mu napuniti kožu šiljcima i glavu ostvama? *Digni na nj ruku svoju; nećeš više pominjati boja. Gle, zaludu je nadati mu se; kad ga samo ugleda čovek, ne pada li? Nema slobodnog koji bi ga probudio; a ko će stati preda me?* Ko mi je pre dao šta, da mu vratim? Šta je god pod svim nebom, moje je. Neću ćutati o udima njegovim ni o sili ni o lepoti stasa njegovog. *Ko će mu uzgrnuti gornju odeću?* K čeljustima njegovim ko će pristupiti? Vrata grla njegovog ko će otvoriti? Strah je oko zuba njegovih. *Krljušti su mu jaki štitovi spojeni tvrdo. Blizu su jedna do druge da ni vetar ne ulazi među njih.* Jedna je za drugu prionula, drže se i ne rastavljaju se. Kad kiha kao da munja seva, a oči su mu kao trepavice u zore. Iz usta mu izlaze lučevi, i iskre ognjene skaču. *Iz nozdrva mu izlazi dim kao iz vrelog lonca ili kotla. Dah njegov raspaljuje ugljenvlje i plamen mu izlazi iz usta. U vratu mu stoji sila, i pred njim ide strah.* Udi mesa njegovog spojeni su, jednostavno je na njemu, ne razmiče se. *Srce mu je tvrdo kao kamen, tvrdo kao donji žrvanj. Kad se digne, drhću junaci, i od straha očišćaju se od greha svojih. Da ga udari mač, ne može se održati, ni koplje ni*

strela ni oklop. Njemu je gvožđe kao pleva, a bronza kao trulo drvo. Neće ga poterati strela, kamenje iz praće njemu je kao slamka; Kao slama su mu ubojne sprave, i smeje se bačenom koplju. Pod njim su oštri crepovi, stere sebi oštre stvari u glibu. Čini, te vri dubina kao lonac, i more se muti kao u stupi. Za sobom ostavlja svetlu stazu, rekao bi da je bezdana osedela. Ništa nema na zemlji da bi se isporidilo s njim, da bi stvoreno bilo da se ničega ne boji. Šta je god visoko prezire, car je nad svom decom oholosti." Jov, 41. glava, KJ

Bog koristi simbolički jezik u ovoj glavi da opiše neprijatelja koji je toliko moćan i lišen sažaljenja da bi bili bespomoćni u samostalnoj borbi protiv ovog protivnika. Bog je uključen u intenzivan sukob protiv najužasnijeg mogućeg neprijatelja, međutim, On je potpuno posvećen tome da se u njemu bori umesto nas bez upotrebe prisile; On je neće upotrebiti niti u jednom trenutku i ni pod kakvim okolnostima.

Sotona je učinio da Bog deluje kao on; da deluje kao da je ljut, osvetoljubiv, da ne prašta, nasilan, legalistički, osuđivački nastrojen i strog, a u isto vreme, sotona nam se prikazuje kao anđeo svetlosti (2. Korinćanima 11:14). Međutim, Bog jasno vidi ono šta mi ne možemo videti - koliko je varalica vešt u svojom lukavstvu.

Imajući ovaj simbolički opis Božjeg protivnika, u određenoj meri možemo razumeti svakodnevnu borbu koju Bog vodi za svakoga od nas. Bog će *zaista* intervenisati kako bi sklonio Svoju decu kada se nalaze u opasnosti kada sotona prekorači svoje granice u svom očajanju da omete ili uništi one koji prihvataju podsticaje koji dolaze od Svetoga Duha. Neke od tih intervencija su nam vidljive, ali većina nije. Kao posledica ovoga, na Boga će se i dalje svakodnevno svaljivati

krivica za patnje koje vidimo u svetu, ali srećom, Jovovo iskustvo će nam pomoći da shvatimo da Bog *ne može* sprečiti svaku nesreću, svaku nepogodu, svaku bolest ili svaku smrt i da u isto vreme ispoštuje slobodne volje svojih razumnih stvorenja.

Postoji još nešto šta Bog jasno vidi. Samo On je samopostotojeći - sotona nije. Sotona je stvoreno biće koje je izabralo zlo, a zlo u potpunosti zavisi od dobra kada je reč o njegovom postojanju. *Kada* sva razumna bića u svemiru budu shvatila ovu istinu, u okviru otkrivenja da je Bog dostojan poverenja, On će dozvoliti sotoni, autoru zla, da se samouništi; da li postoji nešto što bi bilo pravičnije od ovoga?

"Ne boj se, jer sam Ja s tobom; ne plaši se, jer sam Ja Bog tvoj; ukrepiću te i pomoći ću ti, i podupreću te desnicom pravde Svoje."

Isaija 41:10

Zašto pogrešno čitamo Bibliju?

Biblija nije bila napisana Božjim diktiranjem, "nego naučeni od Svetog Duha govoriše sveti Božiji ljudi." (2. Petrova 1:21) Biblija je napisana od strane ljudi koji su koristili svoje reči i napisana je u kontekstu kulture, sredine i ličnosti svakog individualnog pisca.

Zašto u Bibliji često deluje da je Bog uništitelj? Kako bi odgovorili na to pitanje, biće nam od pomoći da prvo razmotrimo religijsku kulturu drevnih biblijskih zemalja. Jedna stvar je očigledna - Izraelci, glavne ličnosti u biblijskom narativu, su bili okruženi idolopoklonstvom. Uprkos jasnim upozorenjima da izbegavaju idolopoklonstvo, oni su neprekidno bili izloženi uticajima idolopokloničkih praksi koje su bile prisutne kod njihovih suseda. Preovladavajuća kultura je Izraelcima iskrivila sliku o Bogu.

Bog je želeo da se otkrije narodu. Međutim, ako bi im u punini otkrio slavu Svog karaktera, to bi ih još više udaljilo od Njega. Bog se spustio na nivo ljudi do kojih je želeo dopreti i bilo je potrebno da govori njihovim jezikom da bi to postigao. Bio je voljan da bude pogrešno shvaćen u Svom postupanju sa izraelskim narodom kako bi ih spasio da ne unište sami sebe.

Šta više, u drevnim biblijskim zemljama ljudi su, pod uticajem demona, stvorili bogove koji su bili nasilni i koji bi se brzo naljutili. Oni su verovali da ti ljuti bogovi stvaraju nepogode koje su ih pogađale. Kao

posledica toga, ljudi su im donosili žrtve kako bi umirili njihov gnev i klanjali im se u svojim religijskim ceremonijama.

U Starom zavetu sotona se relativno malo spominje, a *upravo* je on biće koje treba kriviti za patnju i smrt u našem svetu. Da je sotona bio identifikovan kao onaj ko je odgovoran za nesreće koje su pogađale ljude, njihova pažnja bi se usmerila na njega umesto na Boga; Izraelci bi smatrali da je sotona samo još jedan bog koji ima impresivnu silu nad silama prirode i to bi ih navelo da mu prinose žrtve i time bi obožavali sotonu umesto Boga.

Bog je nastojao sprečiti da dođe do toga tako što dozvolio da On bude smatran izvorom ne samo dobrih stvari koje su ljudi primali, već takođe i *loših* stvari. Bogu je više bilo stalo do ljudi i do posledica koje bi preuranjeno otkrivanje pravog uništiteljevog identiteta ostavilo na njih nego do Svoje reputacije. I pored ovog nesebičnog ustupka sa Božje strane, ljudi su ipak odavali počast demonskim entitetima kroz idolopoklonička obožavanja: "Prinosiše žrtve đavolima, ne Bogu" (5. Mojsijeva 32:17).

Izraelci iz starih vremena nisu bili spremni za jasno otkrivenje Božjeg blagog karaktera punog ljubavi. Oni bi sasvim odbacili Boga da im se prikazao onakav kakav jeste - kao nesebična ljubav. Oni su želeli boga koji će se boriti za njih i upotrebljavati nasilje da uništi njihove neprijatelje. Izraelci su želeli boga koji bi bio *kao oni*. Umesto da su prihvatili istinu da je "Bog stvorio čoveka po Svom obličju" (1. Mojsijeva 1:27), oni su bili rešeni da *stvore boga prema njihovom obličju*. Ovo nam (ako smo spremni razmotriti) pruža razumevanje kako se čovečanstvo primarno odnosilo prema Bogu i doživljavalo Ga od davnina pa sve do današnjeg dana.

Zašto pogrešno razumemo Boga?

Religijski sistem nije prepoznao niti prihvatio Boga tokom Njegovog hodanja među nama.

"Kad oni pak iziđoše, gle, dovedoše k Njemu čoveka nemog i besnog. I pošto izгна đavola, progovori nemi. I divljaše se narod govoreći: Nikada se toga nije videlo u Izrailju. A fariseji govorahu: Pomoću kneza đavolskog izgoni đavole. I prohođaše Isus po svim gradovima i selima učeci po zbornicama njihovim i propovedajući jevanđelje o carstvu, i isceljujući svaku bolest i svaku nemoć po ljudima." Matej 9:32-35

Sledeće Isaijine reči se mogu prikladno primeniti na one koji su optuživali Isusa da je u savezu sa sotonom - "Teško onima koji zlo zovu dobro, a dobro zlo, koji prave od mraka svetlost, a od svetlosti mrak, koji prave od gorkog slatko a od slatkog gorko. Teško onima koji misle da su mudri, i sami su sebi razumni." (Isaija 5:20-21)

"Na svetu beše, i svet kroza Nj posta, i svet Ga ne pozna. K svojim dođe, i svoji Ga ne primiše." Jovan 1:10-11

Ovaj stih ne govori samo o drevnoj istoriji. Ljudi i dalje ne prepoznaju Boga, pogrešno Ga razumeju i On im je i dalje nepoznat. Mi pogrešno razumemo Boga zbog naše sklonosti da pogrešno pretpostavimo da je On egocentričan kao i mi:

"A telesni čovek ne razume šta je od Duha Božijeg; jer mu se čini ludost i ne može da razume, jer treba duhovno da se razgleda." 1. Korinćanima 2:14

Religija usredsređena na spoljašnje stvari privlači ljudski rod, ali umesto toga, potrebno nam je da našu sebičnost zamenimo za Božju ljubav. Pomisao da se treba odreći sebičnosti je za telesnog čoveka jedna veoma preteća pomisao. Religija spoljašnosti *deluje* mnogo bezbednije, ali ovakva vrsta sigurnosti je lukava iluzija; religija spoljašnosti se često upotrebljava da bi se ljudi sakrili od Boga.

"I pristupiše k Njemu [Isusu] fariseji da Ga kušaju, i rekoše Mu: Može li čovek pustiti ženu svoju za svaku krivicu? A On odgovarajući reče im: Niste li čitali da je Onaj koji je u početku stvorio čoveka muža i ženu stvorio ih? I reče: Zato ostaviće čovek oca svog i mater, i prilepiće se k ženi svojoj, i biće dvoje jedno telo. Tako nisu više dvoje, nego jedno telo; a šta je Bog sastavio čovek da ne rastavlja. Rekoše Mu: Zašto dakle Mojsije zapoveda da se da knjiga rasmusna, i da se pusti? Reče im: Mojsije je vama dopustio po tvrđi vašeg srca puštati svoje žene; a iz početka nije bilo tako." Matej 19:3-8

Veliki deo Starog zaveta odražava Božje napore da se približi ljudima tvrdoga srca. Bog je pogrešno shvaćen u biblijskim stihovima u kojima On prihvata volju ljudi umesto da ih napusti kao beznadežne. Mi smo ti koji nemaju saosećanja, a *ne Bog*. Međutim, mi neprekidno pogrešno tumačimo Božje postupanje sa nemilosrdnim ljudima iz Starog zaveta. Kao rezultat toga, optužujemo Boga da je pristao na ropstvo i poligamiju, ohrabrivao osvajačke ratove, naređivao da se izvršuje genocid i presuđivao oštre kazne za one koji bi prekršili zakon, a

iznosimo ove optužbe zato što ne razumemo ogromnost problema kada je reč o tvrdoći ljudskih srca sa kojom se Bog neprekidno suočavao kod Izraelaca iz starih vremena.

Isus je u propovedi na gori uzdigao zakon dajući mu praktičnu primenu zasnovanu na zakonu ljubavi:

"Čuli ste da je kazano: Oko za oko, i zub za zub. A Ja vam kažem da se ne branite oda zla, nego ako te ko udari po desnom tvom obrazu, obrni mu i drugi; I koji hoće da se sudi s tobom i košulju tvoju da uzme, podaj mu i haljinu. I ako te potera ko jedan sat, idi s njime dva. Koji ište u tebe, podaj mu; i koji hoće da mu uzajmiš, ne odreci mu." Matej 5:38-42

U ovim rečima, Isus je objasnio Božju savršenu volju stavljajući je nasuprot volji okrutnih ljudi koju je prihvatio.

"A Isus im reče: Kad bi Bog bio vaš Otac, ljubili biste Mene; jer Ja od Boga iziđoh i dođoh; jer ne dođoh sam od sebe, nego Me On posla. Zašto ne razumete govor Moj? Jer ne možete reći Moje da slušate. *Vaš je otac đavo*; i slasti oca svog hoćete da činite: on je krvnik ljudski od početka, i ne stoji na istini; jer nema istine u njemu; kad govori laž, svoje govori: jer je laža i otac laži. A Meni ne verujete, jer Ja istinu govorim. Koji Me od vas kori za greh? Ako li istinu govorim, zašto Mi vi ne verujete? Ko je od Boga reči Božije sluša; zato vi ne slušate, jer niste od Boga. Tada odgovoriše Jevreji i rekoše Mu: Ne govorimo li Mi pravo da si ti Samarjanin, i da je đavo u tebi." Jovan 8:42-48

Isus je religijskim vođama rekao: "Vaš je otac đavo." Njihov otac je bio đavo zato što su nasledili đavoljevu iskrivljenu sliku o Bogu i opirali se svakoj promeni te slike.

"I metnuše Mu više glave krivicu Njegovu napisanu: Ovo je Isus car judejski. Tada raspeše s Njime dva hajduka, jednog s desne a jednog s leve strane. A koji prolažahu huljahu na Nj mašuci glavama svojim. I govoreći: Ti koji crkvu razvaljuješ i za tri dana načinjaš pomozi sam sebi; *ako si Sin Božji*, siđi s krsta. A tako i glavari sveštencički s književnicima i starešinama podsmevajući se govorahu: Drugima pomože, a sebi ne može pomoći. *Ako je car Izrailjev*, neka siđe sad s krsta pa ćemo ga verovati. On se uzdao u Boga: neka Mu pomogne sad, *ako Mu je po volji*, jer govoraše: Ja sam Sin Božji." Matej 27:37-43

Oni koji su se podrugivali Isusu na krstu su upotrebljavali sasvim iste reči koje je i sotona upotrebio u pustinji kako bi kušao Hrista: "Ako si Sin Božji..." (Matej 4:3).

"I niko ne lije vino novo u mehove stare; inače prodre novo vino mehove i ono se prolije, i mehovi propadnu; Nego vino novo u mehove nove treba liti, i oboje će se sačuvati." Luka 5:37-38

Isus u ovoj ilustraciji upoređuje Svoja radikalna nova učenja sa "novim vinom" koje dovodi do pucanja "starih mehova". On je putem Svojih reči i primera nacrtao jasnu sliku Božje ljubavi koja je predstavljala oštar kontrast u odnosu na *iskrivljenu sliku o Bogu* ("staro vino") koju su imali religijski učitelji ("stari mehovi") koje je susretao. Ova dva suprotna gledišta se nisu mogla spojiti. Tako je i danas. Slika o

nasilnom bogu mora nestati kako bi se u našim umovima napravio prostor za našeg blagog Boga.

Kako Bog uništava?

Jedan od najjasnijih primera koji pokazuje *kako* Bog uništava se nalazi u 1. knjizi Dnevnika. Saul, izraelski car, se oglušio o Božje savete da se okrene od svog destruktivnog puta koje mu je On prenosio kroz proroka Samuila. On je nekoliko puta pokušao ubiti Davida, svog odanog slugu. Takođe je bio kriv za ubijanje sveštenika iz Nova i za odlazak kod vračare da ga posavetuje. Saul je bio ranjen u borbi sa Filistejcima i bio je prestrašen šta će mu se desiti ako ga zarobe. U svom očaju, "Saul uze mač i baci se na nj" (1. Dnevnika 10:4).

Zapazite na koji način Biblija završava opis tragičnog događaja Saulove smrti:

"I tako pogibe Saul za bezakonje svoje, koje učini Gospodu što ne sluša reči Gospodnje i što traži da pita duh vračarski, a ne pita Gospoda; zato ga ubi, i prenese carstvo na Davida, sina Jesejevog." 1. Dnevnika 10:13-14

Kada je reč o Saulovoj smrti, očigledno je da je jedini *postupak* koji je Bog uradio bio taj da je pustio Saula da ide svojim putem i oseti posledice svojih postupaka. Saulov uzrok smrti je samoubistvo, a ne ubistvo, međutim, Biblija ipak kaže da je Bog *ubio* Saula. Reč koja je ovde upotrebljena da se opiše šta je Bog učinio je izrazito suprotna definiciji iz rečnika. Ovo nije jedini primer. U sledećoj glavi ćemo razmotriti reči kao što su "gnev", "jarost" i "revnitelj". Pismo daje ovim rečima potpuno drugačije značenje od njihove uobičajene upotrebe kada se govori o Božjim mislima i Božjim putevima.

*"Tražite Gospoda, dok se može naći;
prizivajte Ga, dokle je blizu. Neka
bezbožnik ostavi svoj put i nepravednik
misli svoje; i neka se vrati ka Gospodu, i
smilovaću se na nj, i k Bogu našem, jer
prašta mnogo. Jer misli Moje nisu vaše
misli, niti su vaši putevi Moji putevi, veli
Gospod; Nego koliko su nebesa više od
zemlje, toliko su putevi Moji viši od vaših
puteva, i misli Moje od vaših misli."*

Isaija 55:6-9

Šta je Božji gnev?

Izraz "Božji gnev" muči mnoge od nas kada čitamo Stari zavet. Božji gnev i jarost se puno puta spominju, ali šta je Njegov gnev zapravo? Da bi odgovorili na ovo pitanje, razmotrimo neke primere iz Biblije kako bi nas prosvetlili. Prvo mesto gde se spominje izraz "Božji gnev" je kada je Bog zapovedio Mojsiju da izvede sinove Izraelove iz egipatskog ropstva u slobodu. Kakve okolnosti su navele Boga da ispolji Svoj gnev u tom trenutku?

"A Mojsije reče Gospodu: Molim Ti se, Gospode, nisam rečit čovek, niti sam pre bio niti sam otkako si progovorio sa slugom svojim, nego sam sporih usta i sporog jezika. A Gospod mu reče: Ko je dao usta čoveku? Ili ko može stvoriti nemog ili gluvog ili okatog ili slepog? Zar ne Ja, Gospod? Idi dakle, Ja ću biti s ustima tvojim, i učiću te šta ćeš govoriti. A Mojsije reče: Molim Te, Gospode, pošlji onog koga treba da pošalješ" 2. Mojsijeva 4:10-13

Mojsije se plašio da sam ode pred faraona i tražio je da neko govori umesto njega. Kako je Bog reagovao?

"I razgnevi se Gospod na Mojsija, i reče mu: Nije li ti brat Aron Levit? Znam da je on rečit; i evo on će te sresti, i kad te vidi obradovaće se u srcu svom." 2. Mojsijeva 4:14

Kako je Bog ispoljio Svoj gnev? Tako što je dao Mojsiju ono šta je hteo. Hajde da pogledamo još neke biblijske primere u kojima se spominje Božji gnev:

"A svetina što beše među njima, beše vrlo lakoma, te i sinovi Izrailjevi stadoše plakati govoreći: Ko će nas nahraniti mesa? I ču Mojsije gde narod plače u porodicama svojim, svaki na vratima od šatora svog; i Gospod se razgnevi vrlo, i Mojsiju bi teško. Tada se podiže vetar od Gospoda, i potera od mora prepelice, i razasu ih po logoru na dan hoda odovuda i na dan hoda odonuda oko logora, na dva lakta od zemlje. I ustavši narod ceo onaj dan i svu noć i ceo drugi dan kupljaše prepelice: i ko nakupi najmanje nakupi deset gomora; i povešaše ih sebi redom oko logora." 4. Mojsijeva 11:4, 10, 31-32

U ovom slučaju opet pronalazimo spominjanje Božjeg gneva. Šta je On uradio? Dao je ljudima ono šta su hteli.

"A kad Samuilo ostare, postavi sinove svoje za sudije Izrailju. A ime sinu njegovom prvencu beše Joilo, a drugom Avija, i suđahu u Virsaveji. Ali sinovi njegovi ne hođahu putevima njegovim, nego udariše za dobitkom, i primahu poklone i izvrtahu pravdu. Tada se skupiše sve starešine Izrailjeve i dođoše k Samuilu u Ramu. I rekoše mu: Eto, ti si ostareo, a sinovi tvoji ne hode tvojim putevima: zato postavi nam cara da nam sudi, kao što je u svih naroda. Ali Samuilu ne bi po volji što rekoše: Daj nam cara da nam sudi. I Samuilo se pomoli Gospodu. A Gospod reče Samuilu: Poslušaj glas narodni u svemu što ti govore; jer ne odbaciše

tebe nego Mene odbaciše da ne carujem nad njima." 1. Samuilova 8:1-7

Bog je kroz Svog proroka Samuila poslao poruku narodu u kojoj je naveo mnoge razloge zašto ne bi bilo najbolje za njih da im ispuni njihov zahtev da imaju cara. Da li su poslušali Samuila?

"Ali narod ne hte poslušati reči Samuilove, i rekoše: Ne, nego car neka bude nad nama, da budemo i mi kao svi narodi; i neka nam sudi car naš i ide pred nama i vodi naše ratove." 1. Samuilova 8:19-20

Kako je Bog odreoagovao na navaljivanje naroda? "A Gospod reče Samuilu: Poslušaj glas njihov, i postavi im cara." (22. stih) Kako znamo da im je Bog dao cara u gnevu? Prorok Osija nam, osvrćući se unazad na ovaj istorijski događaj, pruža Božju perspektivu o ulozi koju je imao u ispunjavanju zahteva naroda.

"Propao si, Izrailju; ali ti je pomoć u Meni. Gde ti je car? Gde je? Neka te sačuva u svim gradovima tvojim; gde li su sudije tvoje, za koje si govorio: Daj mi cara i knezove? *Dadoh ti cara u gnevu Svom, i uzeh ga u jarosti Svojoj.*" Osija 13:9-11

Ova tri izveštaja iz Pisma jasno pokazuju da izraz "Božji gnev" zapravo predstavlja to da je On izraelskom narodu davao ono šta su hteli kada nije bilo najbolje za njih da im to pruži. Ovo bi trebalo biti dovoljno da, u najmanju ruku, nagovesti da Božji gnev, na temelju Biblije, može biti definisan kao nešto izrazito drugačije od definicije koju pronalazimo u rečniku. Međutim, ima tu još puno toga. Šta se desilo kada se Isus naljutio?

"I uđe opet u zbornicu, i onde beše čovek sa suvom rukom. I motrahu za Njim neće li ga u subotu isceliti da Ga okrive. I reče čoveku sa suvom rukom: Stani na sredinu. I reče im: Valja li u subotu dobro činiti ili zlo činiti? Dušu održati, ili pogubiti? A oni su ćutali. I pogledavši na njih s gnevom od žalosti što su im onako srca odrvenila, reče čoveku: Pruži ruku svoju. I pruži; i posta ruka zdrava kao i druga. I izašavši fariseji odmah učiniše za Njega veće s Irodovcima kako bi Ga pogubili." Marko 3:1-6

Ovo je susret koji je Isus imao sa farisejima. Njihova legalistička ograničenja su im branila lečenje subotom. Isus ih je, čitajući njihova srca, pogledao sa gnevom. Kakav gnev je On imao? Onu vrstu gneva koja je opisana rečima "...od žalosti što su im onako srca odrvenila". Isus je osećao tugu ili duboku žalost zbog nedostatka ljubavi i saosećanja kod ovih okrutnih religijskih vođa prema čoveku sa suvom rukom. Šta još možemo otkriti u Bibliji kada je reč o Božjem gnevu i jarosti?

"Jer se *otkriva gnev Božji* s neba na svaku bezbožnost i nepravdu ljudi koji drže istinu u nepravdi." Rimljanima 1:18

Kako se otkriva Božji gnev?

"Zato *ih predade Bog* u željama njihovih srca u nečistotu..." Rimljanima 1:24

"Zato *ih predade Bog* u sramne slasti..." Rimljanima 1:26

"I kao što ne marahu da poznadu Boga, zato *ih Bog predade* u pokvaren um da čine šta ne valja." Rimljanima 1:28

Božji *gnev* je ovde definisan na sledeći način - Bog je *predao* ljude; drugim rečima - Bog ljudima daje slobodu da se odvoje od Njega. Dakle, vidimo da se ne radi o gnevu osvetničkog uništavanja koji često pripisujemo Bogu. Hajde da pogledamo još neke stihove iz Staroga zaveta.

"I ustavši narod ceo onaj dan i svu noć i ceo drugi dan kupljaše prepelice: i ko nakupi najmanje nakupi deset gomora; i povešaše ih sebi redom oko logora. Ali meso još im beše u zubima, jošte ga ne pojedoste, a Gospod se razgnevi na narod i udari Gospod narod pomorom vrlo velikim." 4. Mojsijeva 11:32-33

Vraćamo se nazad na zapis o prepelicama koje im je Bog dao u gnevu. Došlo je do prirodne posledice koja je usledila zbog ljudske proždrljivosti: "...udari Gospod narod pomorom vrlo velikim".

Treba zapaziti da meso prepelica kojeg je bilo na tone nije moglo dugo ostati jestivo u uslovima pustinje gde su se Izraelci nalazili. Meso se brzo pokvarilo čime je postalo nepodesno za ljudsku upotrebu. Uzimajući u obzir ovu činjenicu, do kakvog pomora je najverovatnije došlo? Ako se pojave određeni mikrobi i uslovi, trovanje hranom je smrtonosna pojava: "I prozva se ono mesto Kivrot-Atava [grobovi pohotljivosti] jer onde ukopaše narod koji se beše polakomio" (34. stih). Na šta se odnosi izraz "Božji gnev"? Zar iz ovoga ne sledi razuman zaključak da je Božji gnev bio Njegovo *neintervenisanje* u ovim događajima - uzroku i njegovoj posledici?

"I onda će se raspaliti Moj gnev na njih, i ostaviću ih, i sakriću lice Svoje od njih; oni će se proždreti, i snaći će ih zla mnoga i nevolje; i onda će reći: Da me ne snađoše ova zla zato što Bog moj nije posred mene? A Ja ću onda sasvim

sakriti lice Svoje za sva zla koja učiniše obrativši se k drugim bogovima." 5. Mojsijeva 31:17-18

Šta znači izraz "*sakrivanje Božjeg lica*"? "Da me ne snađoše ova zla zato što Bog moj *nije* posred mene?" Način izražavanja je takav da ponovo prikazuje Božje neintervenisanje. Šta je Bog rekao, zašto će sakriti Svoje lice? "A Ja ću onda sasvim sakriti lice Svoje za sva zla koja učiniše obrativši se k drugim bogovima." A šta će biti rezultat toga? "...oni će se proždreti, i snaći će ih zla mnoga i nevolje..." Kada su se ljudi okrenuli drugim bogovima, oni su okrenuli leđa istinskom Bogu i On ih nije mogao zaštititi od neizbežnih posledica.

"I sinovi Izrailjevi, činiše što je zlo pred Gospodom, i služiše Valima. I ostaviše Gospoda Boga otaca svojih, koji ih je izveo iz zemlje misirske, i pođoše za drugim bogovima između bogova onih naroda koji behu oko njih, i klanjaše im se, i razgneviše Gospoda. I ostaviše Gospoda, i služiše Valu i Astarotama. I razgnevi se Gospod na Izrailja, i dade ih u ruke ljudima koji ih plenjahu, i prodade ih u ruke neprijateljima njihovim unaokolo, i ne mogaše se više držati pred neprijateljima svojim." Sudije 2:11-14

Ovi stihovi opisuju neprekidno otpadništvo naroda od Boga. Ovde ih je Bog "dao u ruke ljudima koji ih plenjahu" i "prodao u ruke neprijateljima njihovim unaokolo". Ovo je ponovo pasivni odgovor na krizu. Zbog Izraelovog otpadništva, Bog nije mogao sprečiti njihove neprijatelje da im ne napadnu zemlju.

"I udariće Gospod Izrailja da će se zaljuljati kao što se ljulja trska u vodi, i iščupaće Izrailja iz ove dobre zemlje, koji je dao ocima njihovim, i razasuće ih daleko preko reke zato što načiniše sebi lugove gneveći Gospoda. I napustiće

Izrailja za grehe Jerovoamove, kojima je grešio i na greh naveo Izrailja." 1. O carevima 14:15-16

Ovde se Božji gnev (i udaranje) odnose na to da je Bog *napustio* otpadnički Izrael.

"Uvrediše Ga visinama svojim, i idolima svojim razdražiše Ga. Bog ču i razgnevi se i rasrdi se na Izrailja veoma. Ostavi naselje svoje u Silomu, šator, u kome življaše s ljudima. I predade u ropstvo slavu Svoju i krasotu Svoju u ruke neprijateljeve. I predade maču narod Svoj, i na dostojanje Svoje zaplamte se." Psalam 78:58-62, KJ

Definicija "gneva", na temelju ovih stihova, obuhvata sledeće: da ih je Bog *napustio* i *predao* u ropstvo i maču.

"I planu gnev Gospodnji na narod Njegov, i omrznu Mu deo Njegov. I predade ih u ruke neznabožačke, i nenavidnici njihovi stadoše gospodariti nad njima." Psalam 106:40-41

Ovde je Božji gnev opisan rečima da ih je Bog "predao u ruke neznabožačke".

"U malom gnevu sakrih za čas lice Svoje od tebe, ali ću te večnom milošću pomilovati, veli Izbavitelj tvoj Gospod. " Isaija 54:8

U ovom stihu, "mali gnev" je definisan kao sakrivanje Božjeg lica "za čas", ali su Božja milost i dobrota prema nama večni.

"I odbaciću vas od lica Svog, kao što sam odbacio svu braću vašu, sve seme Jefremovo. Mene li draže? Govori Gospod; eda li ne sebe, na sramotu licu svom? Zato ovako govori

Gospod Gospod: Gle, gnev Moj i jarost Moja izliće se na ovo mesto, na ljude i na stoku i na drveta poljska i na rod zemaljski, i raspaliće se, i neće se ugasiti." Jeremija 7:15,19-20

Bog pita: "Mene li draže? ...eda li ne sebe, na sramotu licu svom?" Ljudske nedaće su došle kao *posledica* njihovog idolopoklonstva, a ne kao kazna od Boga.

"Ostriži kosu svoju i baci je, i zaridaj glasno na visokim mestima, jer odbaci Gospod i *ostavi rod, na koji se razgnevi.*" Jeremija 7:29

Postoje i drugi biblijski stihovi u kojima je upotrebljena slična terminologija, ali one koje smo razmotrili bi trebali biti dovoljni da pokažu da izraz "Božji gnev" *nikada* ne označava kažnjavanje koje dolazi od Njega. Bog nam daje slobodu da Ga prihvatimo ili odbacimo. Božji gnev se odnosi na prirodne posledice naših vlastitih pogrešnih izbora i On je tada primoran da nas pusti da idemo putem koji smo izabrali. Božja uloga je uvek pasivna uloga koja je opisana rečima kao što su: *napuštanje, sakrivanje lica, prepuštanje, predati, dati* i slično.

U Svojoj objavi pred Mojsijem, Bog nije naveo gnev niti jarost kao osobine Njegovog karaktera: "Jer prolazeći Gospod ispred njega vikaše: Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosrđem i istinom. Koji čuva milost hiljadama, prašta bezakonja i nepravde i grehe..." (2. Mojsijeva 34:6-7)

"I vikaše narod na Boga i na Mojsija: Zašto nas izvedoste iz Misira da izginemo u ovoj pustinji? Jer nema ni hleba ni vode, a ovaj se nikakvi hleb već ogadio duši našoj. A

Gospod posla na narod zmije vatrene, koje ih ujedahu, te pomre mnogo naroda u Izrailju." 4. Mojsijeva 21:5-6, KJ

Ovi stihovi nam kažu da Bog "posla na narod zmije vatrene" kao reakciju na njihovo prigovaranje. Na osnovu dokaza iz Pisma koje smo do sada razmotrili, na koji Božji postupak bi se odnosile reči "posla" zmije? U okvirima harmoničnog sklada sa drugim biblijskim stihovima koje smo proučavali, takođe možemo reći da je Bog zbog ljudske buntovničke nezahvalnosti bio primoran da im pruži slobodu i morao je udaljiti i Svoju zaštitničku intervenciju.

Kako su se uopšte vatrene zmije našle tamo? "[Gospod, Bog tvoj] Koji te je vodio preko one pustinje velike i strašne *gde žive zmije vatrene* i skorpije, gde je suša, a nema vode; koji ti je izveo vodu iz tvrdog kamena..." (5. Mojsijeva 8:15)

Vatrene zmije su sve vreme bile tamo kao jedna od mnogih opasnosti od kojih ih je Bog na čudesan način štitio u toj opasnoj pustinjskoj sredini. Ovi stihovi bi bili problematični jedino u slučaju da piše da je Bog poslao gladne polarne medvede.

Postoje brojni izveštaji u Bibliji koji kažu da je Bog poslao neprijateljsku vojsku ili neke nepogode na ljude. Imajući ovo razumevanje možemo razumno zaključiti da u svakom biblijskom izveštaju gde piše da je Bog *poslao* nešto štetno, to označava sledeće - Bog nije bio u stanju sprečiti da se to desi, jer ako bi to uradio, to bi značilo da manipuliše uzrokom i posledicama događaja. Bog nema nameru niti je u Njegovoj prirodu da manipuliše onim šta ljudi odluče da urade.

"I Gospod će revnovati za zemlju Svoju i požaliće narod Svoj. I Gospod će odgovoriti i reći će Svom narodu: Evo, Ja

ću vam poslati žita i vina i ulja, i bićete ga siti, i neću vas više dati pod sramotu među narodima." Joilo 2:18-19

"I reče mi anđeo koji govoraše sa mnom: Viči i reci: Ovako veli Gospod nad vojskama: Revnujem za Jerusalim i za Sion veoma." Zaharija 1:14

"Jer revnujem za vas Božjom revnosti, jer vas obrekoh mužu jednom, da devojkju čistu izvedem pred Hrista. Ali se bojim da kako kao što zmija Evu prevari lukavstvom svojim tako i razumi vaši da se ne odvrte od prostote koja je u Hristu." 2. Korinćanima 11:2-3

Božja revnost (ili ljubomora) je potpuno nesebična. Bog je revnostan radi drugih, nikada radi sebe.

"A Gospod se opet razgnevi na Izrailja, i nadraži Davida na njih govoreći: Hajde izbroj Izrailja i Judu. I reče car Joavu, vojvodi svom: Prođi po svim plemenima Izrailjevim od Dana do Virsaveje, i izbrojte narod, da znam koliko ima naroda. A Joav reče caru: Neka doda Gospod Bog tvoj k narodu koliko ga je sad još sto puta toliko, i da car gospodar moj vidi svojim očima; ali zašto car gospodar moj hoće to? Ali reč careva bi jača od Joava i vojvoda; i otide Joav i vojvode od cara da prebroje narod Izrailjev." 2. Samuilova 24:1-4

Kada je David prebrojao Izrael, on je time ispoljio ponos i nepoverenje u Boga jer se oslonio na ljudsku brojnost i vojnu moć da zaštite Izrael. Ovo je isključilo Božju nenasilnu zaštitu oko njih i time su postali podložni neprijateljskim napadima i drugim pretnjama. Čak je i Joav

koji je bio naviknut na ratovanje uvideo opasnost u carevom zahtevu da se Izrael prebroji i počeo mu postavljati pitanja u vezi toga.

Bog "nadraži Davida na njih". Da li bi bilo problematično da se ova izjava razume baš onako kako je napisana? Da li je Bog šapnuo na uvo Davidu da ih prebroji kako bi imao dobar izgovor da se okrene protiv njih? Hajde da razmotrimo ovaj stih u svetlosti onoga šta smo dosad naučili o Božjim postupcima.

Bog nema aktivnu ulogu u uništenju i On ne raspiruje zlo, međutim, postoji neko ko to čini. Kada je reč o ovom slučaju, da li je moguće da je Bog "nadražio" Davida da prebroji Izrael tako što ga nije sprečio da to učini? Da li bih preterao ako bi predložio da nije Bog šaputao na uvo Davidu, već sotona? Kako da znamo? O ovom istom događaju možemo čitati i u 1. knjizi Dnevnika: "Ali usta *sotona* na Izrailja i *navrati* Davida da izbroji Izrailja." (1. Dnevnika 21:1)

Mogli bi se zapitati zašto Biblija nije odmah jasno rekla šta se tačno izdešavalo u svakoj situaciji zapisanoj na njenim stranicama; zar tada proučavanje Biblije ne bi bilo mnogo jednostavnije? Da, bilo bi. Međutim, problem u komunikaciji između Boga i ljudskog roda nikada nije bio prouzrokovan Božjim nedostatkom razumevanja, već našim. Bog nam u Svojoj mudrosti daje izbor da ili prihvatimo ili odbacimo istinu o Njemu. Biblija je bila pisana tako da je ovaj važan princip bio uzet u obzir. Kada imamo priliku da shvatimo spasonosnu istinu o Bogu i odbacimo je, dodatna svetlost će nas samo još više udaljiti od Njega. Biblijska površna dvosmislenost dozvoljava suprotna tumačenja upravo iz tog razloga. Bog nas neće ubeđivati, suprotno našoj volji, da verujemo u Njega i Njegovu beskompromisnu ljubav, jer to ne bi bilo u skladu sa Njegovom karakterom. U isto vreme, Biblija pruža obilje dokaza onima koji *tragaju* da pronađu našeg blagog Boga.

*"I tražićete Me, i naći ćete Me, kad Me
potražite svim srcem svojim."
Jeremija 29:13*

Kako Bog ratuje?

Bog protiv zla ratuje istinom, ljubavlju, milošću i opraštanjem.

"Koji tvori greh od đavola je, jer đavo greši od početka. Zato se javi Sin Božji da raskopa dela đavolja ." 1. Jovanova 3:8

Đavoljev način rada je od samoga početka njegove pobune bio optuživanje i pogrešno predstavljanje Boga. Isus, Sin Božji, je uništio đavoljevo delo tako što je pokazao da su njegove optužbe protiv Boga laž.

"Zašto ne razumete govor Moj? Jer ne možete reći Moje da slušate. Vaš je otac đavo; i slasti oca svog hoćete da činite: on je krvnik ljudski od početka, i ne stoji na istini; jer nema istine u njemu; kad govori laž, svoje govori: jer je laža i otac laži." Jovan 8:43-44

Isus potvrđuje da je đavoljevo primarno oružje upravo upotreba laži. Bogu nije moguće da laže (Jevrejima 6:18). On se protiv đavoljevih laži bori istinom.

"Obucite se u sve oružje Božije, da biste se mogli održati protiv lukavstva đavolskog: Jer naš rat nije s krvlju i s telom, nego s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovog sveta, s duhovima pakosti ispod neba. Toga radi uzmite sve oružje Božije, da biste se mogli braniti u zli dan,

i svršivši sve održati se. Stanite dakle opasavši bedra svoja istinom i obukavši se u oklop pravde, i obuvši noge u pripremu jevanđelja mira; A svrh svega uzmite štiti vere o koji ćete moći pogasiti sve raspaljene strele nečastivog; I kacigu spasenja uzmite, i mač duhovni koji je reč Božija." Efescima 6:11-17

Isus nam je prikazao primenu Božjeg oklopa: dobra vest o istini o Bogu ("opasivanje bedara svojih istinom"), Njegovo ispunjenje zavetne vernosti ("oklop pravde"), poruka o izmirenju sa našim nebeskim Ocem ("jevanđelje mira"), uverenje da je Bog dostojan poverenja ("štiti vere") i obećanje večnog života onima koji su oslobođeni od robovanja sotoni i njegovim lažima ("kaciga spasenja"). Takođe smo ohrabreni da uzmemo isto oružje koje je i Isus koristio - Reč Božju ("mač Duha").

"Ne osvećujte se za sebe, ljubazni, nego podajte mesto gnevu, jer stoji napisano: Moja je osveta, Ja ću vratiti, govori Gospod. Ako je, dakle, gladan neprijatelj tvoj, nahrani ga; ako je žedan, napoj ga; jer čineći to ugledjuje ognjeno skupljaš na glavu njegovu. Ne daj se zlu nadvladati, nego nadvladaj zlo dobrim." Rimljanima 12:19-21

Šta je Božja osveta? On nadvladava zlo dobrim i poziva Svoju decu da rade isto to. Kada postupamo ljubazno prema svojim neprijateljima umesto sa odmazdom - to je upoređeno sa sakupljanjem "ognjenog ugjevlja" na njihovu glavu. Ako pribegavamo odmazdi protiv neprijatelja - to znači da nas je zlo nadvladalo. Međutim, *postoji* način kako da nadvladamo zlo - nadvladajte zlo dobrim. To je Božji način ratovanja.

"A Isus govoraše: Oče! Oprosti im; jer ne znadu šta čine."

Luka 23:34

Isus je izgovorio ove reči radi našeg dobra. Oca ne treba ubeđivati da oprosti. Problem nije u Bogu, nego u nama. Mi mislimo da je Bog kao mi. Kada je Isus izgovorio reči: "Oče! Oprosti im; jer ne znadu šta čine", On to nije izgovorio samo radi onih koji su Ga prikovali na krst, već i radi *nas*. Bog želi da shvatimo da On razume tešku situaciju u kojoj se nalazimo (to što ne znamo šta radimo), ali nas ipak voli bezuslovno i neumorno deluje s ciljem da nas spasi.

*"A rod je duhovni ljubav, radost, mir,
trpljenje, dobrota, milost, vera, krotost,
uzdržanje; na to nema zakona."*

Galatima 5:22-23

Sodom i Gomor

Uništenje Sodoma i Gomora se smatra klasičnim primerom koji prikazuje ljutitog Boga koji je sručio uništenje i smrt na pokvarene ljude. Ako uzmemo taj izveštaj onako kako piše, deluje da se desilo sledeće: dva grada se nalaze u prosperitetnoj poljoprivrednoj i trgovinskoj oblasti i život tih stanovnika je postao relativno lak. Ljudi su imali puno slobodnog vremena i bezbožne aktivnosti su postale uobičajene. Bog je pogledao sa neba i obimnost njihove pokvarenosti Ga je razljutila. On se jedno vreme suzdržavao da ne učini ništa, ali je izopačenost na kraju postala tako velika da je Božje strpljenje bilo iscrpljeno. On je poslao upozorenje pravednom Lotu i njegovoj porodici da napuste Sodom i nakon toga je, kroz spektakularno ispoljavanje gneva, poslao oganj i sumpor sa neba. Muškarci, žene i deca su doživeli užasnu smrt. Sodom i Gomor su uništeni, a Božja osveta je zadovoljena.

Hajde da sada još jednom razmotrimo ovaj isti događaj imajući na umu da Bog nema aktivnu ulogu u uništavanju. Zamislite dva grada sa njihovim egocentričnim stanovnicima koji uživaju u svom prosperitetu i zadovoljstvima: "Evo, ovo beše bezakonje sestre tvoje Sodoma: U ponosu, u izobilju hleba i bezbrižnom miru beše ona i kćeri njene, a ne pomagahu siromahu i ubogom." (Jezekilj 16:49) Ljudi nisu svesni da se ispod njihovih gradova (koji su sagrađeni u geološki nestabilnom području) sve više pojačavaju vulkanske sile. Oni takođe nisu svesni da je nevidljivi Bog, koga su odbacili, upravo isti onaj Bog koji ih je sve do tog trenutka štitio od nepogoda. Konačno je došao dan kada je Bog

morao prihvatiti njihovu želju za nezavisnošću od Njega. Da bi zaista moglo važiti da imaju slobodu, On ih je morao, protiv Svoje volje, *pustiti* i oni su ostali nezaštićeni pred silama prirode koje više nisu bile pod Božjom kontrolom. Zemljine fisure koje su bile sakrivene ispod tla su se pojavile na površini izbacujući pritom rastopljeno kamenje nekoliko hiljada metara u vis i tako je pao "s neba dažd od sumpora i ognja" (1. Mojsijeva 19:24) i uništio Sodom i Gomor u roku od samo nekoliko minuta.

Kada govorimo o uništenju ova dva grada, Božji *postupak* se sastojao u tome da je stanovnicima dao istinsku slobodu - uključujući i slobodu da donose izbore koje nose za sobom katastrofalne posledice: "Svedočim vam danas nebom i zemljom, da sam stavio pred vas život i smrt, blagoslov i prokletstvo; zato izaberi život da budeš živ ti i seme tvoje, ljubeći Gospoda Boga svog, slušajući glas Njegov i držeći se Njega; jer je On život tvoj i dužina dana tvojih." (5. Mojsijeva 30:19-20)

Bolesti, nesreće, smrt, ratovi, prirodne katastrofe i tako dalje - sve se to dešava zbog brojnih razloga. Često smo *mi* direktno odgovorni, nekada je sotona, a nekada treba kriviti poslepotopne prirodne sile. Najčešće se radi o određenoj kombinaciji više faktora. Zato što ne možemo jasno videti zašto je došlo do neke patnje, skloni smo tome da krivimo Boga. Da li je to fer? Da li je to razumno? Mi već dugo imamo ovu sklonost prebacivanja krivice. Gde i kada je otpočelo ovo izbegavanje odgovornosti? "A Adam reče: *Žena* koju si [*Ti*] udružio sa mnom, *ona* mi dade s drveta, te jedoh. A Gospod Bog reče ženi: Zašto si to učinila? A žena odgovori: *Zmija* me prevari, te jedoh." (1. Mojsijeva 3:12-13)

*"Gospode! Do neba je milost Tvoja, i istina
Tvoja do oblaka. Pravda je Tvoja kao gore
Božije, sudovi Tvoji bezdana velika; ljude i
stoku Ti čuvaš, Gospode! Kako je dragocena
milost Tvoja, Bože! Sinovi ljudski u senu
krila Tvojih ne boje se."*

Psalam 36:5-7

A šta je sa potopom?

A šta je sa potopom iz Nojevih dana? Ako Bog nije uništitelj, šta se desilo, šta je prouzrokovalo najveću kataklizmu koja je zadesila naš svet? Koje dokaze možemo pronaći u Bibliji i na drugim mestima kako bi došli do razumnog objašnjenja uzroka ovog masovnog globalnog potopa?

"A Gospod reče: Neće se Duh Moj do veka preći s ljudima, jer su telo; neka im još sto dvadeset godina." 1. Mojsijeva 6:3

Bog je očigledno gledao unapred na trenutak kada će se čovečanstvo toliko udaljiti od Njega da će biti primoran da ga napusti i prekine ograničavati prirodne sile. Mogli bi se zapitati šta Ga je na kraju dovelo do toga da ga pusti? Da li je Bog napravio sračunatu odluku da to uradi ili je još neki faktor bio prisutan?

Zamislite da imate komšiju koji ima veći broj ličnih problema. On ima finansijskih poteškoća, ima nekoliko zdravstvenih problema i ne može pešice da se udalji više od samo nekoliko ulica od svoje kuće, a pored svega toga, on nema kola i to mu otežava izvršavanje obaveza i podmirivanje svojih osnovnih potreba.

Jednoga dana, u razgovoru sa njim, vi saznajete da nema kola i ponudili ste se da ga vozite u prodavnicu i na druga mesta. Tokom sledećih nekoliko meseci vi ste ga svojim kolima vozili kod doktora, u apoteku i

u supermarket. Deluje da ovaj dogovor dobro funkcioniše i vama je drago što mu možete pomagati.

A onda, jednog toplog letnjeg dana, ovaj isti komšija se pojavljuje pred vašim vratima, deluje uznemireno i traži od vas da ga odveze u banku koja je na drugom kraju grada. Primetili ste da nosi papirnu vrećicu, masku i nešto što deluje kao pištolj umotan u čarapu. Šta biste uradili? Da li biste uzeli ključeve od kola i radosno istrčali kroz vrata kako bi odvezli svog prijatelja na njegovu destinaciju i onda ga vratili nazad?

Svi mi imamo svoje granice koje nismo voljni preći. To su moralne, etičke i lične granice. Zar nije razumno verovati da i Bog ima granice koje neće preći - ili *ne može* preći?

"I Gospod videći da je nevaljalstvo ljudsko veliko na zemlji, i da su sve misli srca njihovog svagda samo zle. A zemlja se pokvari pred Bogom, i napuni se zemlja bezakonja. I pogleda Bog na zemlju, a ona beše pokvarena; jer svako telo pokvari put svoj na zemlji. I reče Bog Noju: Kraj svakom telu dođe preda Me, jer napuniše zemlju bezakonja; i evo hoću da ih zatrem sa zemljom." 1. Mojsijeva 6:5, 11-13

Kakav je bio naš svet neposredno pre potopa? Bog je otkrio Noju da "*napuniše* zemlju bezakonja" (13. stih). Zbog ljudskog nasilja i sama Zemlja je *skladištila* nasilje. Neuobičajeno nasilne sile će uskoro biti oslobođene u nadolazećoj kataklizmi. Ljudsko društvo je bilo u stanju moralnog kolapsa: "I pogleda Bog na zemlju, a ona beše pokvarena; jer svako telo pokvari put svoj na zemlji".

Koliko vernih sledbenika je Bog imao tokom ovog posebno mračnog perioda u istoriji? Biblija spominje samo Noja. Šta je dovelo do ovog

tužnog stanja? Ljudske misle su bile "svagda samo zle". Kako Biblija definiše zlo? Kada su Adam i Eva zagrizli plod sa "drveta od znanja dobra i zla" (1. Mojsijeva 2:17), njihova promena uma o Božjoj dobroti savršeno definiše *šta je zlo*. Svet je nasledio iskrivljenu sliku naših prvih roditelja o našem blagom Bogu. Nasilni stanovnici pretpotopnog sveta su smatrali da Bog odobrava njihovo nasilje. Kako je Bog odreagovao? "Bi Mu žao u srcu." (1. Mojsijeva 6:6)

Čovečanstvo je gurnulo Boga do same granice koju *nije mogao* preći bez da i sam postane nehotičan učesnik u nasilju. Bio je primoran da prestane zadržavati sile prirodnog sveta. Kada se navršio period od 120 godina, a putnici bili smešteni u barku i bili bezbedni, kiša je počela padati i bujice vode su se slivale 40 dana i 40 noći. Šta je pokrenulo ovu masovnu poplavu? U 1. glavi 1. Mojsijeve pronalazimo značajan trag:

"Potom reče Bog: Neka bude svod posred vode, da rastavlja vodu od vode. I stvori Bog svod, i rastavi vodu pod svodom od vode nad svodom; i bi tako. A svod nazva Bog nebo." 1. Mojsijeva 1:6-8

Šta je svod? Ta reč označava prostranstvo, luk ili kupolu. Kupola se odnosi na pokrivač nad Zemljom koji je zakačen ili fiksiran na nebu ili atmosferi. Stih dalje kaže da ova kupola deli vode i da se značajna količina vode nalazi *iznad* kupole.

Ogromni pokrivač atmosfere vodene pare se nalazio oko cele zemlje kao ogromna staklena bašta pružajući našem svetu ujednačenu i umerenu tropsku klimu od Severnog do Južnog Pola. Fosilizovani ostaci biljaka i životinja koji su prisutni u područjima tople klime su pronađeni u polarnim oblastima što je dokaz da je takva klima postojala na planeti u prošlosti. Biblija takođe pruža još jedan značajan nagoveštaj u vezi klime na Zemlji tokom tih početnih dana:

"To je postanje neba i zemlje, kad postaje, kad Gospod Bog stvori zemlju i nebo, i svaku biljku poljsku, dokle je još ne beše na zemlji, i svaku travku poljsku, dokle još ne nicaše; jer Gospod Bog još ne pusti dažda na zemlju, niti beše čoveka da radi zemlju, ali se podizaje para sa zemlje da natapa svu zemlju." 1. Mojsijeva 2:4-6

Ovi stihovi prikazuju svet koji je bio veoma drugačiji od onoga koji je nama danas poznat. "Gospod Bog još ne pusti dažda na zemlju...ali se podizaje para sa zemlje da natapa svu zemlju." Zemlja je imala vlažnu, ali toplu i izrazito ujednačenu klimu bez naglih temperaturnih promena. S obzirom na tako ujednačenu temperaturu, nije bilo oluja, tornada, uragana, grada niti snega, a očigledno, niti kiše. Takođe je verovatno da je površina same zemlja bila mnogo ravnija nego sada i bez veoma visokih planina i dubokih morskih kanjona. Da dodamo još jednu stvar, verovatno je mnogo manji procenat zemljine površine bio prekriven vodom.

Šta je držalo svu tu vodu u atmosferi i koji mehanizam je pokrenuo potop? Na osnovu jednostavnog zapažanja znamo da toplota dovodi do isparavanja vode. Zagrejana voda koja se nalazi u čajniku na šporetu beži kroz pisak u vidu pare. Vodena prostranstva koja imamo na našoj planeti svakodnevno otpuštaju ogroman broj molekula vode. Što ima više toplote, molekuli brže beže. Ako uporedimo isparavanje tokom toplog letnjeg dana i sredine zime sa površine zaleđenog jezera, zimi se oslobađa relativno mali broj molekula vode.

Šta ako je pre potopa bila dostupna veća količina toplotne energije? Zar ne bi onda i veća količina vode otišla u atmosferu? Naša Zemlja dobija praktično svu svoju toplotnu energiju od sunca. Bez njega, naš

svet bi postao ultra-smrznut, a temperatura površinskog sloja bi se približila apsolutnoj nuli.

Kada je Bog stvorio naš svet, On je pokrenuo zadivljujuće precizan termalni sistem koji je bio u stanju prebaciti ogromnu količinu vode u atmosferu. Sunce je bilo ključan mehanizam u funkcionisanju tog sistema. Takođe je razumno verovati da je sunce pre potopa emitovalo više toplote nego danas. Ako je ovo istina, onda je razumno verovati da kada je Bog bio primoran da povuče Svoju ruku koja je zadržavala prirodni svet, da se to odrazilo i na sunčevo emitovanje toplotne energije.

Delikatna ravnoteža koja je postojala u atmosferi je bila narušena i "kad je bilo Noju šest stotina godina, te godine drugog meseca, sedamnaesti dan toga meseca, taj dan razvališe se svi izvori velikog bezdana, i otvoriše se ustave nebeske; I udari dažd na zemlju za četrdeset dana i četrdeset noći." (1. Mojsijeva 7:11-12) Prve kapi kiše su počele padati po prvi put u istoriji, a naposljetku je došlo do izlivanja na hiljade kubnih kilometara vode na zemlju.

Geološka nestabilnost se poklopila sa atmosferskom nestabilnošću i to je dovelo do povećanog vodenog pritiska u podzemnim rezervoarima: "...taj dan razvališe se svi izvori velikog bezdana" (1. Mojsijeva 7:11). Ovaj "bezdan" je takođe doprineo potopu velikom količinom dodatne vode.

Samo je osam pojedinaca koji su se nalazili u barci preživelo potop; Noje i njegova porodica. Brojne životinjske vrste su se takođe nalazile unutar ogromnog broda radi ponovnog naseljavanja sveta sa svakom vrstom životinja nakon potopa.

Fosilizovani ostaci barke su sačuvani u istočnoj Turskoj u blizini malog grada Dogubajazita u nacionalnom parku posvećenom mestu gde se barka zaustavila. Ovo izvanredno arheološko otkriće na planinama Ararata predstavlja uverljiv dokaz da biblijski izveštaj o velikom potopu nije bajka, već pouzdana istorija o globalnoj prirodnoj katastrofi:

"I stade voda opadati na zemlji, i jednako opadaše posle sto pedeset dana; Te se ustavi kovčeg sedmog meseca dana sedamnaestog na planini Araratu."

1. Mojsijeva 8:3-4

Svedočanstvo koje nam krst pruža

Ispravno shvatanje Božjih postupaka u Starom zavetu nas uverava da On ne uništava - kakve god bile okolnosti. Međutim, najubedljiviji dokaz da se Bog ne približava grešniku da bi ga uništio se nalazi u Novom zavetu.

Verovanje da je Isus umro na krstu za nas je skoro univerzalno zastupljeno među onima koji proučavaju Bibliju premda se stavovi o tome kako nas Isusova smrt spasava razlikuju. Ipak, većina veruje da je Isus, kada je umro na krstu, iskusio ono šta bi mi iskusili da nije bilo Njegove samopožrtvovne intervencije radi nas.

Ako je ovo istina, tada bi očekivali da otkrijemo da je Isus umro na isti način na koji bi mi morali umreti kada je reč o tome šta Bog "radi" da dođe do smrti. Ako verujemo da je Bog taj koji uništava grešnika, tada bi takođe očekivali da se Bog Otac približio Isusu kako bi Ga ubio. Da li je to ono šta pronalazimo? Jevanđelje po Mateju nam pruža detaljan izveštaj o Hristovom raspeću. Kako su glasile Isusove poslednje reči neposredno pre nego je preminuo? "Bože Moj! Bože Moj! Zašto si Me *ostavio?*" (Matej 27:46)

Ovaj stih pokazuje kako je Isus umro. Bog Otac je dozvolio Svome Sinu da oseti ono šta će svaka osoba koja odbaci Njegovu ljubav osetiti na kraju - odvajanje od Njega, Životodavca. Bog Otac nije ubio Isusa - naš greh Ga je ubio: "Jer je plata za greh smrt" (Rimljanima 6:23). Greh je potpuno u stanju da sam po sebi prouzrokuje smrt bez ikakve pomoći

od strane Boga. Svaki život potiče od Boga bez izuzetaka. Svaka smrt je posledica greha bez izuzetaka. Smatrati da je Bog izvor smrti je *nelogično* - bez izuzetaka.

U ovoj tankoj knjižici je nemoguće razmotriti svaki izveštaj o uništenju i patnji koji je pripisan Bogu. Međutim, stihove koje smo proučili predstavljaju ključ za ispravno razumevanje Božje uloge u smrtima i katastrofama u Bibliji. Biblija tumači Bibliju. Kada Pismo u određenom stihu povuče zavesu kako bi nam bilo jasno šta Bog radi, to možemo koristiti kao ključ kako bi razumeli druge stihove koji nisu toliko jasni (kao na primer kada deluje da su dva stiha međusobno suprotni). Takođe, Božje reči koje je On rekao o samome sebi zaslužuju posebno razmotranje - na primer: "Jer Ja Gospod ne menjam se" (Malahija 3:6). Na kraju, istina o Bogu koju je Isus prikazao i naučavao predstavlja tačnu "mapu puta" kako da prođemo kroz celu Bibliju, od 1. Mojsijeve do Otkrivenja.

"Da se Hristos useli verom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni; Da biste mogli razumeti sa svima svetima šta je širina i dužina i dubina i visina, i poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu, da se ispunite svakom puninom Božijom."

Efescima 3:17-19

Bog nije tiranin

Postoji jedna predivna vest za sve one kojima je bila predočena doktrina o paklu koji večno gori. Temeljno proučavanje Biblije će otkriti da ova doktrina nema uporište u njoj. Pismo opisuje smrt rečima da je to nesvesno stanje. To je privremeni *san* koji će trajati samo do vaskresenja. Nakon toga, svi koji su se opirali da se izmire sa Bogom će požneti, kao prirodnu posledicu, večno nepostojanje.

Da bi u Bibliji pronašli podršku da postoji mesto mučenja koje večno gori, morali bi reči koje su predviđene da budu simbolične, razumeti doslovno. Reč "oganj" može imati i doslovno i simbolično značenje. U Danilovoj knjizi, kada je Navuhodonosor rekao da se Sedrah, Misah i Avdenago bace u užarenu peć, očigledno je da se radilo o doslovnom ognju. Kada je Jovan Krstitelj, koji je krštavao vodom, rekao da će Hristos krštavati Svetim Duhom i ognjem, on očigledno *nije* mislio na doslovni oganj, već je upotrebljavao tu reč u simboličnom smislu.

"Jer je Bog naš oganj koji spaljuje" i "Bog je ljubav" (Jevrejima 12:29, 1. Jovanova 4:16) Da li su ove dve direktne izjave o Bogu u sukobu? Jedino kada reč "oganj" doživljavamo kao doslovni oganj. Oganj je hemijska reakcija. Da li je Bog hemijska reakcija? Ove izjave su u savršenom skladu ako razumemo uticaj koji Božja ljubav ima na čoveka. Božja ljubav spaljuje sebičnost. Sebičnost je suprotna istinskoj ljubavi. Ako se otvorimo za Božju ljubav, ta ista ljubav će ući u nas i spaliti smrtonosnu sebičnost koja je u našim srcima i to je životodavno iskustvo.

Ako se opiremo Božjoj ljubavi i umesto toga se držimo svoje sebičnosti, ta ista ljubav će biti izvor mučenja. Nastojaćemo da se udaljimo od toga, pa čak i da se sakrijemo i pobegnemo od Boga. To je bilo iskustvo Adama i Eve nakon što su poverovali u zmijinu laž o Bogu. Ako stvari shvatimo na ovaj način, možemo videti sledeće - Božja ljubav je oganj koji spaljuje. Isusova priča o bogatašu i Lazaru se ponekad koristi kako bi se podržala doktrina o doslovnom mestu mučenja.

"Čovek neki, pak, beše bogat, koji se oblačaše u skerlet i u svilu, i življaše svaki dan gospodski i veseljaše se. A beše jedan siromah, po imenu Lazar, koji ležaše pred njegovim vratima gnojav, i željaše da se nasiti mrvama koje padahu s trpeze bogatog; još i psi dolažahu i lizahu gnoj njegov. A kad umre siromah, odnesoše ga anđeli u naručje Avraamovo; a umre i bogati, i zakopaše ga. I u paklu kad beše u mukama, podiže oči svoje i ugleda izdaleka Avraama i Lazara u naručju njegovom, i povikavši reče: Oče Avraame! Smiluj se na me i pošlji mi Lazara neka umoči u vodu vrh od prsta svog, i da mi rashladi jezik; jer se mučim u ovom plamenu. A Avraam reče: Sinko! Opomeni se da si ti primio dobra svoja u životu svom, i Lazar opet zla; a sad se on teši, a ti se mučiš. I preko svega toga postavljena je među nama i vama velika propast, da ovi koji bi hteli odovud k vama preći, ne mogu, niti oni otuda k nama da prelaze. Tada reče: Molim te dakle, oče, da ga pošalješ kući oca mog, jer imam pet braće: neka im posvedoči da ne bi i oni došli na ovo mesto mučenja. Reče mu Avraam: Oni imaju Mojsija i proroke, neka njih slušaju. A on reče: Ne, oče Avraame! Nego ako im dođe ko iz mrtvih pokajaće se.

A Avraam reče mu: Ako ne slušaju Mojsija i proroke, da ko i iz mrtvih ustane neće verovati." Luka 16:19-31

Isus je ispričao ovu priču kako bi prikazao posledice koje sebičnost i ravnodušnost imaju na čoveka. Hristos se obratio samopravednim farisejima, a Svoju priču je povezao sa pogrešnim shvatanjima o životu nakog smrti u koje je narod tada verovao.

Jevreji su bogatstvo povezivali sa blagoslovom od Boga. U njihovim umovima, siromašna osoba, a posebno ona koja je imala neku fizičku patnju, je bila prokleta od strane Boga i smatrali su da je osoba zaslužila svoju sudbinu koju je imala u ovom životu zbog nekog duhovnog nedostatka ili greha. S druge strane, bogata osoba je mogla biti sigurna u Božju naklonost. Prema farisejskom načinu razmišljanja, bogatstvo ili status su bili mera ispravnosti te osobe pred Bogom. Isus im je ispričao ovu priču kako bi razotkrio zablude ovog skučenog i okrutnog načina razmišljanja.

Prvo ćemo pogledati nekoliko detalja iz priče. Nakon smrti, Lazar, prosjak, se našao u ugodnom položaju u "Avramovom naručju". Bogataš je takođe preminuo i otišao je u pakao gde se mučio. On je podigao svoj pogled i ugledao Avrama i Lazara u daljini. Nakon toga sledi razgovor između bogataša i "oca Avrama".

Hajde da sada pažljivo razmotrimo ovu priču postavljajući neka pažljiva pitanja:

- Gde su Avram i Lazar smešteni u ovoj priči?

- Ako su Avram i Lazar na nebu ili u raj, kako je moguće da Avram može voditi razgovor sa bogatašem koji je u paklu i kako je moguće da ih bogataš vidi?

- Ako su Avram i Lazar u paklu, šta rade oni tamo?
- Ako Avram i Lazar nisu ni na nebu ni u paklu, gde su?
- Koliko olakšanja bi nekoliko kapljica vode na jeziku donelo osobi koja se muči u ognjenom paklu?
- Da li Lazar može videti bogataševo mučenje u paklu i čuti njegove molbe?
- Na koji način je Lazar utešen u Avramovom naručju?
- Da li je Lazar utešen *uprkos* tome što je, kako deluje, svestan da bogataš pati ili je utešen *zbog* toga?
- Da li je Lazar ohrabren da neguje bezdušnu ravnodušnost prema bogatašu sada kada su se njihove situacije preokrenule?
- Koliko je široka "velika propast" koja sprečava putovanje iz jednog mesta u drugo?
- Koliko bi morala biti široka ova "velika propast" da bi sprečila komunikaciju između pakla i mesta gde su se nalazili Avram i Lazar?
- Koliko bi morala biti široka ova "velika propast" da spreči da ljudi koji su smešteni na lagodnoj strani te "velike propasti" budu svesni patnji onih koji se muče u paklu? 300 metara? 300 kilometara? Da li bi svemir bio dovoljno širok?
- Da li je razumno zaključiti da je Isus, zbog toga što je upotrebio priču o bogatašu i Lazaru u kojoj se spominje pakao, pružio podršku doktrini o paklu koji večno gori?

Zar ne deluje da je *razumnije* izvesti zaključak da je Isus u Svojoj priči spomenuo koncept o mestu mučenja koje večno gori kako bi slomio ovu monstruožnu doktrinu, a ne kako bi je podržao? Isus ih je poučio da bi bilo nemoguće onima koji će živeti kroz svu večnost da imaju savršeni mir i istinsku sreću ako bi u nekom delu svemira postojao doslovni pakao.

Doktrina da postoji večno mesto mučenja je sotonina laž koja prikazuje našeg blagog i milostivog Boga koji je pun praštanja i ljubavi kao najgoreg mogućeg tiranina i njen cilj je da nas udalji od našeg nebeskog Oca. *Nikada* neće postojati mesto večnog mučenja. Umesto toga, Biblija govori da dolazi dan kada će sva patnja prestati - večno prestati:

"I čuh glas veliki s neba gde govori: Evo skinije Božije među ljudima, i živeće s njima, i oni će biti narod Njegov, i sam Bog biće s njima Bog njihov. I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih, i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više; jer prvo prođe." Otkrivenje 21:3-4

Mnogi ljudi se često pitaju u kakvom obliku ćemo večno živeti? Da li ćemo imati ljudska tela kao što ih sada imamo ili će naše postojanje biti beztelesno? A takođe, šta *je* duša?

"A stvori Gospod Bog čoveka od praha zemaljskog, i dunu mu u nos duh životni; i posta čovek duša živa." 1. Mojsijeva 2:7

"Koja duša zgreši ona će umreti." Jezekilj 18:20

Našim životima je potreban "duh životni" ili duh koji dolazi od Boga. Mi ne posedujemo živu dušu. Svako od nas *jeste* duša živa. Verovanje da posedujemo besmrtnu dušu koja se može odvojiti nema uporište u

Bibliji. Prilikom Hristovog drugog dolaska, naša nesavršena tela će biti promenjena u "trenuću oka" (1. Korinćanima 15:52) i postaće savršena.

"Jer je plata za greh smrt." Rimljanima 6:23

Ni na jednom mestu u Bibliji smrt nije opisana kao bilo šta drugo osim kao smrt. Svi stihovi, ako su ispravno shvaćeni, potvrđuju da je *smrt rezultat greha*. Postoji samo jedan glas koji kaže suprotno: "*A zmija reče ženi: Nećete vi umreti.*" (1. Mojsijeva 3:4)

"Jer Bogu tako omile svet da je i Sina Svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni." Jovan 3:16

Reč "*poginuti*" se odnosi na prelazak u stanje nepostojanja; ona ne kaže da čovek postoji na nekom drugom mestu i da pati.

"Ovo kaza [Isus], i potom im reče: *Lazar, naš prijatelj, zaspao*; nego idem da ga probudim. Onda Mu rekoše učenici Njegovi: *Gospode! Ako je zaspao, ustaće*. A Isus im reče za smrt njegovu, a oni mišljahu da govori za spavanje sna. Tada im Isus kaza upravo: *Lazar umre.*" Jovan 11:11-14

Isus je uporedio smrt sa spavanjem zato što je Bog u stanju da vaskrsne osobu iz smrti. Kada je Isus podigao Lazara nazad u život nakon 4 dana u grobnici, Lazar nije bio pozvan da siđe sa neba. On se probudio iz nesvesnog stanja - smrti.

"Iziđe iz njega duh, i vrati se u zemlju svoju: taj dan propadnu sve pomisli njegove." Psalam 146:4

Posle smrti, misli se ne nastavljaju na nekom drugom mestu.

"Jer mrtvi ne spominju Tebe; u grobu ko će Te slaviti?"
Psalam 6:5

"Jer živi znaju da će umreti, a mrtvi ne znaju ništa niti im
ima plate, jer im se spomen zaboravio." Propovednik 9:5

Kada preminemo, sve kognitivne funkcije se prekidaju u tom trenutku uključujući i svest o proticanju vremena. Delovaće nam da je trenutak vaskresenja usledio odmah nakon našeg poslednjeg daha.

"Jer će sam Gospod sa zapovešću, sa glasom Arhanđelovim, i s trubom Božjom sići s neba; i mrtvi u Hristu vaskrsnuće najpre." 1. Solunjanima 4:16

Ovo vaskrsenje će se desiti *prilikom* Hristovog dolaska.

"I evo ću doći skoro, i plata Moja sa mnom, da dam svakome po delima njegovim." Otkrivenje 22:12

Nećemo primiti našu večnu nagradu *sve dok* se Isus ne bude vratio po drugi put.

"Blaženi i jedini Silni, Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima, koji sam ima besmrtnost." 1. Timotiju 6:15-16

Samo Bog je besmrtan. Mi nismo.

"Evo vam kazujem tajnu: jer svi nećemo pomreti, a svi ćemo se pretvoriti. Ujedanput, u trenuću oka u poslednjoj trubi; jer će zatrubiti i mrtvi će ustati neraspadljivi, i mi ćemo se pretvoriti. Jer ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost, i ovo smrtno da se obuče u besmrtnost. A kad se ovo raspadljivo obuče u neraspadljivost i ovo se

smrtno obuče u besmrtnost, onda će se zbiti ona reč što je napisana: Pobjeda proždre smrt." 1. Korinćanima 15:51-54

Mi nemamo besmrtnost u sebi. Mi nemamo besmrtnost sami od sebe. Besmrtnost je moguća *jedino* putem žive povezanosti sa Bogom: "Ovo smrtno mora da se obuče u besmrtnost". Pavle takođe izjavljuje: "Nećemo svi pomreti." Oni koji budu u Hristu i živi prilikom drugog dolaska nikada neće iskusiti smrt.

"I vuk će boraviti s jagnjetom, i ris će ležati s jaretom, tele i lavić i ugojeno živinče biće zajedno, i malo dete vodiće ih. I krava i medvedica zajedno će pasti, mlad njihova ležaće zajedno, i lav će jesti slamu kao vo. I dete koje sisa igraće se nad rupom aspidinom, i dete odbijeno od sise zavlaiće ruku svoju u rupu zmije vasilinske. Neće uditi ni potirati na svoj svetoj gori mojoj, jer će zemlja biti puna poznanja Gospodnjeg kao more vode što je puno." Isaija 11:6-9

Na obnovljenoj Zemlji sva Božja stvorenja će biti obnovljena u originalno savršenstvo iz Edema. Životinje se neće međusobno ubijati kako bi preživele i neće postojati niti jedno stvorenje koje bi bila pretnja za čovečanstvo. Tamo neće biti straha ni patnje ni smrti.

*"I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih,
i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni
bolesti neće biti više; jer prvo prođe."
Otkrivenje 21:4*

Naš Stvoritelj i Održitelj

"U početku stvori Bog nebo i zemlju." 1. Mojsijeva 1:1

Ovo je temelj svake istinske nauke. Bog je stvorio naš svet. Bog je stvorio nas. Mi nismo rezultat slučajnosti. Naše postojanje ima božansku svrhu. Međutim, naš današnji svet je preplavljen filozofijom koja je potpuno suprotna jasnoj izjavi sa samog početka Božje Reči. Ateizam je pokušao kidnapovati nauku kako bi poslužila njegovom cilju uništavanja Boga. Ova filozofija je držala nauku u okovima duže od jednog veka.

Ova mala knjiga se neće baviti obimnom količinom dokaza koji podupiru nauku koja se temelji na kreacionizmu pošto ima puno dobrih i dostupnih knjiga na tu temu, međutim, danas besni borba oko postojanja Boga. Postoje ugledni autori i govornici koji imaju veliki broj svojih pratilaca, a njihova misija je da unište Boga. Šta pokreće ovaj pokret i *zašto* tako veliki broj ljudi odbacuje verovanje u Boga?

Mnogi iskreni ljudi i dalje imaju nedosledno stanovište o Bogu. Mnoštvo ljudi je raslo slušajući o Božjoj ljubavi, a onda je ta slika Boga koji je ljubav bila efikasno poništena suprotnom slikom koja Ga prikazuje kao boga koji se lako uvredi i naljuti. Dodajte tome i verovanje da se Bog sveti Svojim neprijateljima smrću, uništenjem i večnim mučenjem i lako ćete zapaziti zašto je toliko puno ljudi sasvim odbacilo veru u Boga. Međutim, možda odbacivanje vere u boga kada pojedinac zna samo za iskrivljenu sliku ne predstavlja potpuno

odbacivanje Boga. Sekundarno pitanje o Božjem postojanju postoji samo zato što primarno pitanje o Božjem karakteru nije razrešeno u umovima ljudi.

"Tada pogleda Bog sve što je stvorio, i gle, dobro beše veoma. I bi večer i bi jutro, dan šesti." 1. Mojsijeva 1:31

Ovaj stih predstavlja završetak izveštaja o stvaranju. Bog ne bi mogao pogledati Zemlju i reći da je sve "veoma dobro" da je bilo koje Njegovo stvorenje preminulo pre završetka Njegovog dela stvaranja. Pošto Bog nije začetnik patnje, a ni smrti, ovo isključuje način življenja pod nazivom "Samo najprilagođeniji opstaju" pre pada čovečanstva. Pad čovečanstva je trenutak kada su patnja i smrt po prvi put ušli u naš svet.

Način življenja pod nazivom "Samo najprilagođeniji opstaju" koji vidimo na našoj Zemlji danas, predstavlja brutalno prilagođavanje svetu koji se još od pojave greha nalazi u vanrednom režimu preživljavanja. Ali postoji radosna vest! Otudjenje tvorevine od Stvoritelja do kojeg je došlo nakon pada će biti izlečeno na Novoj Zemlji. Zakon ljubav će biti zakon života i tamo neće biti takmičenja, straha, patnje niti smrti. Tada će biti ispunjena Božja prvobitna namera sa našom Zemljom.

"Jer šta se na Njemu ne može videti, od postanja sveta moglo se poznati i videti na stvorenjima, i Njegova večna sila i božanstvo, da nemaju izgovora." Rimljanima 1:20

Kada bi imali priliku da se bavimo naukom, cenili bi zadivljujuću preciznost i složenost koji su prisutni u tvorevini. Božji potpis je svuda prisutan. Ako poričemo Božje postojanje, takođe moramo poreći i postojanje čuda, međutim, okruženi smo čudima: masovno drveće,

nežno divlje cveće, hor muzike ptica, paukova mreža, ogroman svemir, osmeh bebe kada prepozna svoju majku, dah koji ste upravo udahнули. Sve ovo šta smo sada nabrojali su najčudesnije stvari. To su čuda i ne mogu biti razumski objašnjeni kao nešto drugo. Svačij život *je* čudo. Postoji jako veliki broj dokaza da nas je Bog stvorio, a takođe i sve ostalo što ima život. Gledati zadivljujući svet koji je oko nas i zaključiti da ga *nije* Bog stvorio nije razumno.

"Jer ovako veli Gospod, koji je stvorio nebo, Bog, koji je saznao zemlju i načinio je i utvrdio, i nije je stvorio naprazno, nego je načinio da se na njoj nastava: Ja sam Gospod, i nema drugog." Isaija 45:18

Bog je stvorio Zemlju da bude naš večni dom.

"U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Bog beše Reč. Ona beše u početku u Boga. Sve je kroz Nju postalo, i bez Nje ništa nije postalo što je postalo. I reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine; i videsmo slavu Njegovu, slavu, kao Jedinorodnoga od Oca." Jovan 1:1-3, 14

Naš Stvoritelj je postao jedan od nas kako bi potpunije prikazao kakav je.

"Kad pogledam nebesa Tvoja, delo prsta Tvojih, mesec i zvezde, koje si Ti postavio; Šta je čovek, te ga se opominješ, ili sin čovečji, te ga polaziš? Učinio si ga malo manjeg od anđela, slavom i čašću venčao si ga; Postavio si ga gospodarem nad delima ruku svojih, sve si metnuo pod noge njegove." Psalam 8:3-6

Ljudska porodica je stvorena "malo manja od anđela". Međutim, oni koji su živeli na Zemlji i izmirili se sa Bogom su prošli kroz iskustvo u koje čak i "anđeli žele zaviriti" (1. Petrova 1:12). Njihovo iskustveno poznavanje Božje samopožrtvovne ljubavi će im dati posebnu poziciju u svemiru: "I ja Jovan videh grad sveti, Jerusalem nov, gde silazi od Boga s neba, pripravljen kao nevesta ukrašena mužu svom. I čuh glas veliki s neba gde govori: Evo skinije Božije među ljudima, i živeće s njima, i oni će biti narod Njegov, i sam Bog biće s njima Bog njihov." (Otkrivenje 21:2-3)

"On je načinio zemlju silom Svojom, utvrdio vasiljenu mudročću Svojom, i razumom Svojim razastro nebesa."
Jeremija 10:12

"Jer kroz Njega živimo, i mičemo se, i jesmo; kao što i neki od vaših pevača rekoše: Jer smo i rod Njegov." Dela apostolska 17:28

Svemir, zemlja i sva stvorena bića koja su na Zemlji ne mogu postojati zasebno od Boga. Naš Stvoritelj nije stvorio ovaj svet, navio ga kao što se sat navija, a onda ga ostavio da sam funkcioniše bez ikakvog dodatnog mešanja u njega. Bog neprekidno "nosi sve u reči sile Svoje" jer "sve je u Njemu" (Jevrejima 1:3, Kološanima 1:17).

Ako bi držali čašu vode u svojoj desnoj ruci i odlučili da je ispustite, da li bi morali upotrebiti svoju levu ruku da bi primorali desnu da je ispusti? Bog nam kaže: "I Moja je ruka osnovala zemlju, i Moja je desnica izmerila nebesa pedu; kad ih zovnem, svi dođu." (Isaija 48:13)

Mišljenje da je Bog uništitelj degradira Njegovu poziciju kao Održitelja tvorevine. Nije potrebno da Bog aktivno uništava da bi došlo do uništenja. Na primer, kada je reč o uništenju Sodoma i Gomora,

uobičajeno viđenje je da je Bog *stvorio* oganj i sumpor kako bi uništio ono šta *održava* ili *nosi*. Ovakva slika Boga kao uništitelja Ga dovodi u sukob sa samim sobom baš kao što bi i vi došli u sukob sa samim sobom kad bi upotrebili levu ruku da primora desnu ruku da ispusti času vode.

Da bi Bog nešto uništio, dovoljno je da to samo ispusti. Međutim, od suštinskog značaja je da razumemo da On nikada čak ni to ne radi sa željom da dođe do smrti i uništenja. Bog će pustiti samo zato što je ljubav, a ljubav zahteva istinsku slobodu. Bog nevoljno pušta osobu ili naciju i oseća duboku tugu: "Kako da te dam, Jefreme? Da te predam, Izrailju? Kako da učinim od tebe kao od Adame? Da te obratim da budeš kao Sevojim? Ustreptalo je srce Moje u Meni, uskoлебala se utroba Moja od žalosti." (Osija 11:8)

Isus je nad Jerusalimom izrazio sledeće reči žaljenja: "Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslano k sebi! Koliko puta htela da skupim čeda tvoja kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila i ne htela! Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta." (Matej 23:37-38)

"Jer Sin čovečiji nije došao da pogubi duše čovečije nego da sačuva." Luka 9:56

"Nebesa kazuju slavu Božju, i dela ruku Njegovih glasi svod nebeski. Dan danu dokazuje, i noć noći javlja. Nema jezika, niti ima govora, gde se ne bi čuo glas njihov." Psalam 19:1-

3

Bog progovara svim ljudima kroz ono šta je stvorio; niko nije isključen iz poziva da uči o Njemu, jer su jezičke barijere i problem nedostatka pisanog materijala time zaobiđeni.

*"Podignite gore oči svoje i vidite; ko je to
stvorio? Ko izvodi vojsku svega toga na broj
i zove svako po imenu, i velike radi sile
Njegove i jake moći ne izostaje nijedno?"
Isaija 40:26*

Kako da zadobijemo večni život?

Na početku ove knjige smo čitali o padu čovečanstva koji je zapisan u 3. glavi 1. Mojsijeve knjige. Zmija, prurušeni varalica, je navela Adama i Evu da poveruju da je Bog egocentričan i da Mu se ne može verovati. Kada su poverovali u tu laž, nastojali su se udaljiti od njihovog Životodavca i otpočeo je proces umiranja.

Svaka smrt nakon toga dana je posledica prihvatanja te laži u vezi Boga. Čovečanstvo se udaljilo od Boga u edemskom vrtu zato što su Adam i Eva promenili svoje mišljenje o Bogu. Pre su Mu verovali, a sada su Mu prestali verovati. *Ovo je upravo i dalje naš problem.* Ono što nam je potrebno je promena mišljenja o Bogu. Kada to budemo učinili, poverenje će istisnuti nepoverenje, a ljubav će istisnuti strah koji smo osećali kada je reč o Bogu. Pomirićemo se sa našim Stvoriteljem i imaćemo večni život.

Kada su Adam i Eva poverovali u zmijinu laž o Bogu i nastojali se sakriti od Njega, ono što se desilo nije promenilo Boga. Njegova ljubav prema Njegovoj tada već otuđenoj deci se nije smanjila niti u najmanjoj meri. Svaki plan spasenja koji se temelji na našim naporima da promenimo Božje mišljenje o nama, teži da reši problem koji *ne* postoji. Božje misli koje ima prema nama su dobre misli i nije Ga potrebno ubeđivati da misli dobro o nama. On nas već voli i beskonačno ceni svakoga od nas.

Kada je Bog izveo Izraelce iz Egipta, bili su upozoreni na opasnost obožavanja idola. Ovi lažni bogovi su bili uobičajena pojava u biblijskim vremenima i proizvod iskrivljene mašte. Ljudi su ih često doživljavali

kao ljutite bogove koje je bilo potrebno umilošćavati. Prinosili su im žrtve i prinose kako bi njihov gnev utihnuo. Da li mi u našem stavu prema Bogu imamo nešto pozajmljeno iz drevnog obožavanja idola?

"A ovo je život večni da poznaju Tebe jedinog istinitog Boga, i koga si poslao Isusa Hrista. Ja Tebe proslavih na zemlji; posao svrših koji si mi dao da radim." Jovan 17:3-4

U ovoj Isusovoj molitvi upućenoj Njegovom Ocu, Hristos je jasno definisao večni život - reč je o iskustvu poznavanja Boga. Ovo iskustveno znanje nas miri sa našim Životodavcem. Mi tada počinjemo shvatati Isusovu istinsku misiju na ovoj Zemlji - da tačno prikaže Boga kao nesebičnog, blagog, nežnog, milostivog i Onog koji prašta. Kada su ljudi slušali Isusove reči, oni su slušali Božje reči. Kada su ljudi gledali Isusa kako leči bolesne, hrani gladne, kako hrabri ljude, kako drži malu decu u Svome krilu i dopušta da bude pogrešno shvaćen i klevetan, oni su posmatrali Boga - Boga u Svojoj slavi.

Kako bi izbegli zabune, značajno je da razumemo da postoje mnogi takozvani putevi spasenja, ali svi oni prikazuju kontradiktornu sliku Boga. Ovo proučavanje će biti usredsređeno na jedan poznati način spasenja za koji su skoro svi u zapadnom društvu barem na neki način čuli. Mnogi iskreni ljudi su čvrsto prionuli uz njega. Radi se o stavu da je spasenje neka pravna stvar.

Nabrojaćemo neke karakteristike koje takvo viđenje obuhvata:

- Naglasak se stavlja na Božju suverenost umesto na Njegov dar slobode Njegovoj deci.
- Naglasak se stavlja na Božju moć da spase umesto na Njegovu želju da nas pomiri sa sobom.

- Obuhvata verovanje da je Bog toliko čist i svet da Ga naši gresi ljute umesto da ljudi veruju da nas Bog voli i da nam se želi približiti, takvima kakvi jesmo. Boga ožalošćava greh zbog toga šta on čini onima koje On voli, a ne zato što Ga to lično vređa.
- Obuhvata verovanje da Bog zahteva krv kako bi se Njegov gnev umirio umesto da ljudi shvate da nas Bog želi izlečiti od našeg patološkog straha od Njega. On želi da shvatimo da *greh* donosi smrt, a ne On.
- Obuhvata verovanje da Bog pravi spisak naših greha kako bi ga upotrebio protiv nas na nadolazećem sudu umesto da ljudi shvate da će svaki spisak koji postoji biti upotrebljen da se pokaže da je Bog učinio sve što je mogao kako bi spasio svaku osobu.
- Obuhvata shvatanje da Bog nameće kazne za kršenje Njegov zakona umesto da ljudi shvate da nas naša sebičnost, koja nije u skladu sa zakonom ljubavi, kažnjava. Baš kao što ne možemo kršiti prirodne zakone nekažnjeno, tako ne možemo kršiti ni zakon ljubavi nekažnjeno.
- Jevanđelje se definiše kao *dobra vest* da je Bog obezbedio put da izbegnemo kaznu koju je nametnuo za kršenje Svog zakona umesto da ljudi razumeju da prava radosna vest govori upravo o Njemu. Da je Bog biće koje je uvelo smrtnu kaznu za kršenje Njegovog zakona, to bi bila *loša vest*.
- Obuhvata način razmišljanja - "najvažnije je da ja dospem na nebo" umesto da ljudi shvate da je Bog potpuno dostojan poverenja. U stvarnosti, važi sledeće - što se više budemo usredsređivali na istinu o našem blagom Bogu, bićemo sve manje anksiozni u vezi *našeg* spasenja i sve više ćemo voleti i ceniti druge. "Jer ko hoće dušu svoju

da sačuva, izgubiće je; a ko izgubi dušu svoju mene radi i jevanđelja onaj će je sačuvati." (Marko 8:35)

Legalističko jevanđelje uvek podstiče preterano usredsređivanje na vlastitu uverenost u spasenje. Bog nije stavio na naša leđa teret potrebe da znamo svačiji status kada je reč o spasenju, a isto tako ni vlastiti. Umesto da se usredsređujemo na naše lično duhovno stanje, treba da se usredsredimo na Onoga koji u svakom trenutku vidi svakoga od nas ne samo onakve kakvi jesmo, već kakvi možemo biti. Bog voli i smatra vrednim svakoga od nas beskonačno više nego što mi možemo voleti i vrednovati sami sebe. Nema sumnje da Bog želi da svako od nas bude zajedno sa Njim u večnosti. On takođe želi da shvatimo da je u potpunosti dostojan našeg poverenja i više nego sposoban da izleči naše plašljive umove: "U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah napolje." (1. Jovanova 4:18)

U kratkim crtama smo uporedili dva veoma različita jevanđelja: legalističko jevanđelje i isceljujuće jevanđelje. Isceljujuće jevanđelje je u savršenoj harmoniji sa Isusovim učenjima i Njegovim primerom, a legalističko jevanđelje ima više sličnosti sa sudskim sistemom koji su ljudi izmislili i koji je bio upotrebljen da se Isus (naš blagi Iscelitelj) osudi na smrt.

"Jer Ja znam misli koje mislim za vas, govori Gospod, misli dobre a ne zle." Jeremija 29:11

Ogromna količina vremena, napora i troškova uložena u razna religijska nastojanja sa ciljem da se Bog ubedi da Njegove misli prema nama budu dobre, predstavlja ogromnu protraćenost svega toga.

"Odbacite od sebe sva bezakonja koja činiste, i načiniste sebi novo srce i nov duh; i zašto da mrete? Dome Izrailjev.

Jer Mi nije mila smrt onog koji mre, govori Gospod Gospod; obratite se dakle i budite živi." Jezekilj 18:31-32

Bog upućuje molbe svakome od nas da se okrenemo od svoje sebičnosti i da se okrenemo ka putu života.

"Jer Bogu tako omile svet da je i Sina Svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni. Jer Bog ne posla Sina Svog na svet da sudi svetu, nego da se svet spase kroza Nj." Jovan 3:16-17

Verovanje u Isusa obuhvata verovanje u ono šta je otkrio o sebi (Sinu Božjem) i o Bogu Ocu.

"Jer Bog beše u Hristu, i svet pomiri sa sobom ne primivši im grehe njihove, i metnuvši u nas reč pomirenja." 2. Korinćanima 5:19

Kada bi se celokupan Božji napor da nas spase od večne smrti mogao sažeti u jednu reč , ta reč bi bila - *pomirenje*.

"I vas koji ste nekad bili odlučeni i neprijatelji kroz pomisli u zlim delima, a sad vas pomiri..." Kološanima 1:21, KJ

Od trenutka pada čovečanstva, sklonost ka otuđivanju je postojala samo u našim umovima - nikada u Božjem.

"Jer Bog koji reče da iz tame zasvetli videlo, zasvetli u srcima našim na svetlost poznanja slave Božije u licu Isusa Hrista." 2. Korinćanima 4:6

Tama koju ovaj stih spominje je naše pogrešno shvatanje Boga. Slava Božja je Njegov karakter koji je vidljiv u licu Isusa Hrista.

"Mi pak svi koji otkrivenim licem gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u ono istoobličje iz slave u slavu, kao od Gospodnjeg Duha." 2. Korinćanima 3:18

Menjamo se posmatranjem. Ovaj princip važi u oba smera. Ako verujemo da je Bog egocentričan, to će pojačati našu ličnu sebičnost. Ako Ga vidimo kao savršeno nesebičnog, time će se naša urođena sebičnost iskorenjavati. Razmišljanje o Božjoj ljubavi, milosti i praštanju dovodi do toga da se te iste osobine počnu odražavati i u nama.

"Kažem vam da će tako biti veća radost na nebu za jednog grešnika koji se kaje, negoli za devedeset i devet pravednika kojima ne treba pokajanje." Luka 15:7

Kada samo kažemo Bogu: "Žao mi je", to nije pokajanje. Pokajanje označava preokret ili promenu uma. Iskreno pokajanje, uzimajući u obzir ono šta je Isus naučavao, predstavlja promenu uma kada je reč o Bogu i tada ćemo početi da Ga gledamo onako kako Ga je Isus tačno predstavio.

"Hodite k Meni svi koji ste umorni i natovareni, i Ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram Moj na sebe, i naučite se od Mene; jer sam Ja krotak i smeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim. Jer je jaram Moj blag, i breme je Moje lako." Matej 11:28-30

Ne treba da nastojimo da budemo dobri uzaludno pokušavajući da sami sebe duhovno popravimo. Svi naši napori da dostignemo postavljeni standard nas navode na usredsređivanje na sebe, a rezultat će biti ili ponos ili obeshrabrenje. Isus ima rešenje za našu dilemu. On prosto kaže: "Sledi Me."

"I daše Mu knjigu proroka Isaije, i otvorivši knjigu nađe mesto gde beše napisano: Duh je Gospodnji na Meni; zato Me pomaza da javim jevanđelje siromasima; posla Me da iscelim skrušene u srcu; da propovedim zarobljenima da će se otpustiti, i slepima da će progledati; da otpustim sužnje." Luka 4:17-18

Svima nam je potrebno ono šta je Isus došao da ostvari za nas; *nema* izuzetaka.

Da li treba da se plašimo suda?

Kada je reč o proučavanju suda, biće nam od pomoći da prvo utrdimo kome se sudi i ko sudi. Vraćajući se unazad na razgovor između Eve i zmije u edemskom vrtu, prisetite se da je zmija u Evin um ubacila sumnju u vezi Božje pravičnosti, blagonaklonosti i verodostojnosti. Ako pošteno razmislimo, postaće nam očigledno da nije čovečanstvo bilo stavljeno na optuženičku klupu, već Bog.

Možda će nam ideja da je Bog *dozvolio* da bude stavljen na optuženičku klupu biti teško shvatljiva, međutim, ovakva persepektiva je jedina održiva perspektiva do koje se može doći na temelju detaljnog proučavanja Biblije. Mi nesvesno sudimo Bogu još od onog prvog dijaloga sa đavolom. Da li Mu pošteno sudimo?

Iako nas naša sklonost pogrešno navodi da stavimo sebe u centar suđenja, nismo u potpunosti oslobođeni i ipak prolazimo kroz proces suđenja, ali nas nije Bog stavio na optuženičku klupu, već smo mi veoma vični tome da sudimo i osuđujemo *sami sebe*. Isus je rekao da su reči koje je On izgovarao - život. Mi imamo izbor ili da prihvatimo ili odbacimo Njegove reči. Ako su Njegove reči zaista život, a mi ih odbacimo, zar nismo onda presudili i doneli odluku koja će imati negativne posledice po nas?

Bog ne sudi onako kako se sudi u sudnicama. Kada smo rešeni da idemo sopstvenom stazom samo-osude i smrti, Bog ne može ništa više učiniti za nas osim da nevoljno potvrdi našu odluku.

Postoji još jedan aspekt suda koji treba razmotriti. Kada sudimo drugima, to se negativno odražava i na nas. Kada osuđujemo druge, mi osuđujemo sami sebe. Da bi videli koga *zaista* treba da se plašimo na sudu, samo treba da pogledamo u ogledalo. Izveštaj zapisan u jevanđelju po Jovanu o ženi koja je bila uhvaćena u preljubi nam pruža ilustraciju kako suđenje funkcioniše.

"A Isus otide na goru maslinsku. A ujutru opet dođe u crkvu, i sav narod išaše k Njemu; i sedavši učaše ih. A književnici i fariseji dovedoše k Njemu ženu uhvaćenu u preljubi, i postavivši je na sredu rekoše Mu: Učitelju! Ova je žena uhvaćena sad u preljubi; A *Mojsije nam u zakonu* zapovedi da takve kamenjem ubijamo; a Ti šta veliš? Ovo, pak, rekoše kušajući Ga da bi Ga imali za šta okriviti. A *Isus saže se dole i pisaše prstom po zemlji* (ne gledajući na njih). A kad Ga jednako pitahu, ispravi se i reče im: *Koji je među vama bez greha* neka najpre baci kamen na nju. Pa se opet saže dole i pisaše po zemlji. A kad oni to čuše, *i pokarani budući od svoje savesti* izlažahu jedan za drugim počevši od starešina do poslednjih; i osta Isus sam i žena stojeći na sredi. A kad se Isus ispravi, i ne videvši ni jednog do samu ženu, reče joj: Ženo! Gde su oni što te tužahu? Nijedan te ne osudi? A ona reče: Nijedan, Gospode! A Isus joj reče: *Ni Ja te ne osuđujem*, idi, i odsele više ne greši." Jovan 8:1-11

Žena koja je bila dovedena pred Isusa i predstavljena kao prekršitelj zakona je bila žrtva koju su iskoristile bezdušne religijske vođe u svom pokušaju da unište Isusa koga su smatrali pretnju po svoju religiju. Vođe koje su optužile ženu su se pozvale na Mojsijev zakon. U jednom drugom susretu sa farisejima kada su razgovarali o razvodu, Isus im je rekao da Mojsijev zakon sadrži ustupke donete zbog tvrdoće njihovih

srca: "I odgovarajući Isus reče im: Po tvrđi vašeg srca napisa vam on [Mojsije] zapovest ovu." (Marko 10:5)

Opseg onoga šta se desilo u ovoj *sceni iz sudske dvorane* će nam postati jasan kada shvatimo da je Isus bio Bog na ovoj Zemlji sa svim pravima koje božansko biće poseduje, uključujući i pravo da sudi. Isus nije odmah doneo presudu kada je reč o slučaju koji je bio iznet pred Njega, već se sagnuo i krenuo da piše prstom po tlu. Kada su Ga pritisli da im da odgovor na njihovo pitanje, On im je rekao: "Koji je među vama bez greha neka najpre baci kamen na nju." Nakon toga je nastavio da piše po tlu.

Sve što je Isus govorio i radio, činio je s određenom namerom. Kada je krenuo da piše po tlu, On to nije učinio da bi izbegao pitanje koje su mu religijske vođe postavile. Isus je poznao okolnosti usled kojih je ova žena bila dovedena pred Njega. On je takođe poznao prošlost svih onih koji su je optuživali i čitao je njihove misli i motive. Isus je mogao uputiti oštar ukor ovim licemerima u prisustvu svedoka. Umesto toga, On je milostivo osvedočio ove religijske vođe u njihove grehe tako što ih je ispisao u prašini - a to je bio jedan izuzetno nepostojan zapis njihovih greha.

Isus je voleo svakog čoveka koji se tada našao oko Njega i smatrao ga beskonačno vrednim uprkos okolnostima koje su ih spojile. Njegova misija je bila da spasi svet i želeo je izmirenje žene i onih koji su je optuživali i nije želeo da se još više otuđe.

Isus je religijskim vođama rekao: "Koji je među vama bez greha neka najpre baci kamen na nju." Ovim rečima, On je vratio odgovornost suđenja nazad u njihove ruke. Isus nije došao na ovaj svet da sudi i osuđuje i On nije želeo preuzeti ulogu sudije. Da li su književnici i

fariseji ove Njegove reči doživeli kao poziv da zaspu kamenjem ovu ženu? Očigledno ne s obzirom da su jedan po jedan počeli da odlaze.

Isus, kao Bog, nije osudio ženu, ali joj je Svojim rečima "idi i ne greši više" pokazao kako od sada treba da živi. On joj nije zapovedio da samo prekine činiti dela koja su je dovela pred Njega, već joj je i ponudio slobodu od smrtonosnog greha (verovanja da Bog nije dostojan njenog poverenja).

Isus je ponudio ovoj ženi način kako da izbegne buduću osudu. On joj je otkrio Božju ljubav prema njoj kao osobi. Ova žena se nalazila u prisustvu Životodavca i znala je da Ga može voleti i verovati Mu. Njeno viđenje Boga i njen odnos sa Njim su se radikalno promenili na bolje posle ovog susreta. Suđenje koje se odigralo je za nju bilo životodavno i dovelo je do promene njenog života.

Isus nije osudio književnike i fariseje koji su imali kamena srca i koji su tako brzo osudili ženu, ali je stavio pred njih duhovno ogledalo koje im je pokazalo njihove mračne karaktere. Kao rezultat toga, njihova savest ih je ukorila, a prisustvo čiste i nesebične ljubavi koju je imao Životodavac ih je prosto primorala da napuste Njegovo prisustvo. Oni su došli da osude ženu, ali su na kraju time osudili sami sebe.

"Zato se ne možeš izgovoriti, o čoveče koji god sudiš! Jer kojim sudom sudiš drugom, sebe osuđuješ; jer to činiš sudeći. A znamo da je sud Božji prav na one koji to čine. Nego pomišljaš li, o čoveče koji sudiš onima koji to čine, i sam činiš to! Da ćeš ti pobeći od suda Božijeg?" Rimljanima 2:1-3

Bog svakome od nas daje istinsku slobodu. On neće pogaziti naš izbor da osudimo sami sebe. Božja presuda se sastoji u tome da nevoljno

potvrdi ovu samo-osudu kada izaberemo da ostanemo izvan kruga uzajamne ljubavi i života. Ovu presudu ne možemo izbeći, jer nas Bog ne može prisiliti, suprotno našoj volji, da hodamo stazom koja vodi u život.

"Jer Otac ne sudi nikome, nego sav sud daje Sinu." Jovan 5:22

Bog, Otac, nam ne sudi.

"Duh je ono što oživljava; telo ne pomaže ništa. Reči koje vam Ja rekoh duh su i život su." Jovan 6:63

Isusove reči su život. U svakoj reči koju je izgovorio, Isus je otkrio Božju pomirljivu ljubav.

"A Isus povika i reče: Ko Mene veruje ne veruje Mene, nego Onog koji Me posla; I ko vidi Mene, vidi Onog koji Me posla. Ja dođoh Videlo na svet, da nijedan koji Me veruje ne ostane u tami. I ko čuje Moje reči i ne veruje, Ja mu neću suditi; jer Ja ne dođoh da sudim svetu, nego da spasem svet. Koji se odreče Mene, i ne prima reči Moje, ima sebi sudiju: reč koju Ja govorih ona će mu suditi u poslednji dan." Jovan 12:44-48

Isus nam ne sudi. Isus nam nudi Reč Života, ali nas nikad neće naterati da je prihvatimo.

"Ne sudite da vam se ne sudi; Jer kakvim sudom sudite, onakvim će vam suditi; i kakvom merom merite, onakvom će vam se meriti. A zašto vidiš trun u oku brata svog, a brvna u oku svom ne osećaš? Ili, kako možeš reći bratu svom: Stani da ti izvadim trun iz oka tvog; a eto brvno u

oku tvom? Licemere! Izvadi najpre brvno iz oka svog, pa ćeš onda videti izvaditi trun iz oka brata svog." Matej 7:1-5

Ako nam Bog Otac ne sudi i ako nam Isus ne sudi, *zašto* onda, kada gajimo duh osude, pomišljamo da smo kvalifikovani da sudimo drugima (a upravo na ovo se odnose reči "brvno u našem oku")?

"Zaista, zaista vam kažem: Ko Moju reč sluša i veruje Onome koji je Mene poslao, ima život večni, i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život." Jovan 5:24

Razumeti istinu o Bogu i učiti da Mu verujemo vodi životu. Isus je rekao: "Koji Njega veruje ne sudi mu se." (Jovan 3:18)

"A Pavle i Varnava oslobodivši se rekoše: Vama je najpre trebalo da se govori reč Božja; ali kad je odbacujete, i sami se pokazujete da niste dostojni večnog života, evo se obrćemo k neznabošcima." Dela apostolska 13:46

Ovo je prosvetljujući primer koji govori o samo-osudi.

"I ne sudite, i neće vam suditi; i ne osuđujte, i nećete biti osuđeni; opraštajte, i oprostiće vam se." Luka 6:37

U jevanđelju po Luki, priča o izgubljenom sinu nas uči da nam je Bog već oprostio pre nego zatražimo da nam oprostimo. Ako smo osuđeni ili nam nije oprašteno, možemo jedino sebe da krivimo, jer "šta čovek poseje ono će i požnjati." (Galatima 6:7).

"I reče Isus: Ja dođoh na sud na ovaj svet, da vide koji ne vide, i koji vide da postanu slepi. I čuše ovo neki od fariseja koji behu s Njim, i rekoše Mu: Eda li smo mi slepi? Reče im

Isus: Kada biste bili slepi ne biste imali greha, a sad govorite da vidite, tako vaš greh ostaje." Jovan 9:39-41

Šta je "sud" radi kojeg je Isus došao na ovu Zemlju? On je došao na ovu Zemlju da otkrije Božju ljubav prema čovečanstvu i da svakoga od nas beskonačno vrednuje. On želi da *vidimo* jedni druge onako kako nas On vidi i da vrednujemo jedni druge onako kako nas On vrednuje. Isus nas uči da budemo *slepi* za grehe drugih, a takođe i za veštački stvorene razlike koje nas dele: sektaštvo, nacionalizam, tribalizam, diskriminatorna politika, a takođe i za svaku drugu stvar koja ohrabruje "mi protiv njih" mentalitet.

Fariseji nisu shvatili ovu lekciju koju je Isus naučavao. Oni su se veoma ograđivali od ljudi i smatrali da su neznabošci, ljudi koji nisu bili jevrejskog porekla, psi. Oni su takođe bili samoproглаšeni stručnjaci za *primećivanje* tuđih grehova i prikladno osuđivanje.

"Jer Bogu tako omile svet da je i Sina Svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni. Jer Bog ne posla Sina Svog na svet da sudi svetu, nego da se svet spase kroza Nj. Koji Njega veruje ne sudi mu se, a koji ne veruje već je osuđen, jer ne verova u ime Jedinorodnog Sina Božijeg. *A sud je ovaj što videlo dođe na svet, i ljudima omile većma tama negoli videlo*; jer njihova dela behu zla." Jovan 3:16-19

U ovim stihovima, "ime" označava karakter. Odbacivanje otkrivenja Božjeg karaktera koje je Isus obznanio zapravo predstavlja odbacivanje Boga. Bog, u Isusu, kaže - *pogledajte kakav sam Ja zapravo*.

"A kad bi ujutru, učiniše veće svi glavari sveštenci i starešine narodne za Isusa da Ga pogube. I svezavši Ga odvedoše, i predaše Ga Pontiju Pilatu, sudiji." Matej 27:1-2

Kakva slika! Religiozni ljudi prepuni grehova su nastojali ubiti svog Životodavca, a On se nije opirao; čak ih nije ni osudio. Ko ili šta donosi smrt - Bog ili greh?

Slušamo ili čitamo o Hristovim poslednjim satima pre smrti, a pritom ne primećujemo dublje značenje prisutno u Njegovom suđenju i raspeću. Isus je potpuno Bog i takođe, potpuno čovek. Kada je Hristos bio doveden pred Pontija Pilata da Mu sudi, On je bio u *potpunosti* Bog. Kada Mu se sudilo i kada je bio osuđen, On je bio u *potpunosti* Bog. Kada je bio bičevan, ismejavan i prikovan za krst da umre, On je sve to vreme bio u *potpunosti* Bog.

Bog je dozvolio sebi da Mu bude suđeno i da bude osuđen od strane onih koje je voleo i želeo pomiriti sa sobom. Zašto? Zato što nam je veoma teško da *shvatimo* šta *Mu* je naš greh uradio.

Isus, Sin Božji, je neizmerno patio tokom Svojih poslednjih časova života na ovoj Zemlji - više nego što možemo zamisliti. Međutim, Isusove patnje nisu počele u Getsimaniji niti su se završile sa Njegovim zadnjim rečima na krstu. Bog je patio sa nama i zbog nas još od trenutka pojavljivanja greha i nastaviće da pati sa nama i zbog nas sve do dana dok greh ne dođe do kraja svoje razorne putanje, a sva patnja i smrt budu večno prekinuti.

Isusovo suđenje i patnje od strane onih koje je stvorio kako bi im pružao beskonačnu ljubav bi nam trebali pokazati kakve patnje stvaramo Bogu već hiljadama godina. Mi nastavljamo dovoditi Boga u naše, ljudske sudske dvorane kako bi Ga optuživali za ravnodušnost,

neaktivnost, suzdržanost pa čak i za aktivno, osvetničko uništavanje. Previše često naša presuda glasi: "Kriv!" Šta još Bog može uraditi kako bi Njegova otuđena deca iskusila pomirenje pored onog šta radi? Krst je božansko remek delo pomirenja. Krst uništava sotonine tvrdnje da je Bog egocentričan, da Ga nije briga i da nije dostojan našeg poverenja.

Međutim, koliko god da smo ocrnili Božji karakter, postoji radosna vest: Bog zna zašto Ga pogrešno razumemo i On nas ne osuđuje zbog toga. On će nas nastaviti voleti uprkos našoj nezahvalnosti za ono šta je učinio za nas i što nastavlja da čini svakodnevno. Ali zar ne bi bilo divno za Boga kada bi shvatili da se ne vrti sve oko nas; naš Stvoritelj je takođe intimno uključen u našu dilemu. Da li možemo razmišljati o *Njemu*? Da li možemo dozvoliti sebi da Ga vidimo onakvog kakav On zaista jeste - On ne pravi kompromise, a Njegova ljubav je usredsređena na druge. Možemo li Mu uzvratiti ljubav koju zaslužuje? Da li se time traži previše od nas? "Mi ljubimo Njega zato što je On prvi ljubio nas" (1. Jovanova 4:19, KJ).

*"U svakoj tuzi njihovoj On beše tužan, i
anđeo, koji je pred Njim, spase ih. Ljubavi
Svoje radi i milosti Svoje radi On ih izbavi, i
podiže ih i nosi ih sve vreme"
Isaija 63:9*

Kako Božji sud izgleda?

"Učite se dobro činiti, tražite sud, ispravljajte potlačenog, dajte pravicu siroti, branite udovicu." Isaija 1:17, KJ

Izraz "Božji sud" nikada ne označava izricanje sudske osude protiv nas. Na ovom mestu je to definisano kao olakšavanje patnje i zalaganje za *pravednost* u nepravednom svetu.

"Gle, sluga Moj, koga sam izabrao, ljubazni Moj, koji je po volji duše Moje: metnuću Duh Svoj na Njega, i sud neznabošcima javiće. Neće se svađati ni vikati, niti će čuti ko po rasputicama glas Njegov. Trsku stučenu neće prelomiti i sveštilo zapaljeno neće ugasiti dok pravda ne održi pobjedu. I u ime Njegovo uzdaće se narodi." Matej 12:18-21

Božji pravedan i blagi sud stvara poverenje.

"A kad žanjete rod zemlje svoje, nemoj požeti sasvim njivu svoju, niti pabirči po žetvi. Ni vinograd svog nemoj pabirčiti, i nemoj kupiti zrna koja padnu po vinogradu tvom; nego ostavi siromahu i došljaku. Ja sam Gospod Bog vaš." 3. Mojsijeva 19:9-10

Bog se nastojao pobrinuti za uboge u drevnom društvu.

"Ako je u tebe došljak u zemlji vašoj, ne čini mu krivo. Ko je došljak među vama, neka vam bude kao onaj koji se rodio

među vama, i ljubite ga kao sebe samog; jer ste i vi bili došljaci u zemlji misirskoj. Ja sam Gospod Bog vaš. Ne činite nepravde u sudu, ni merom za dužinu, ni merom za težinu, ni merom za stvari koje se sipaju. Merila neka su vam prava, kamenje pravo, efa prava, in prav. Ja sam Gospod Bog vaš, koji sam vas izveo iz zemlje misirske." 3. Mojsijeva 19:33-36

"Teško onima koji postavljaju zakone nepravedne i koji pišu nepravdu, da odbiju od suda uboge, i da otimaju pravicu siromasima naroda mog, da bi im plen bile udovice i sirote grabež." Isaija 10:1-2

Bog sve prihvata - kod Njega nema *odbačenih*. On je svestan ljudskih zakona, poslovnih običaja i ustanova koje posluju u korist bogatih na uštrb siromašnih. Bog to naziva pljačkom. Svaki oblik pogrešnog prikazivanja stvari u trgovini ulazi u okvire biblijske definicije krađe.

"Zašto postismo, vele, a Ti ne pogleda, mučismo duše svoje, a Ti ne hte znati? Gle, kad postite, činite svoju volju i izgonite sve šta vam je ko dužan. Eto postite da se prete i svađate i da bijete pesnicom bezbožno. Nemojte postiti tako kao danas, da bi se čuo gore glas vaš. Takav li je post koji izabrah da čovek muči dušu svoju jedan dan? Da savija glavu svoju kao sita i da stere poda se kostret i pepeo? To li ćeš zvati post i dan ugodan Gospodu? A nije li ovo post što izabrah: da razvežeš sveze bezbožnosti, da razrešiš remenje od bremena, da otpustiš potlačene, i da izlomite svaki jaram? Nije li da prelamaš hleb svoj gladnome, i siromahe prognane da uvedeš u kuću? Kad vidiš golog, da ga odeneš, i da se ne kriješ od svog tela?" Isaija 58:3-7

Sama religijska spoljašnja forma je bezvredna ako zanemarimo pomaganje onima koji su u potrebi. Isus je izjavio: "Ali teško vama farisejima što dajete desetak od metvice i od rute i od svakog povrća, a prolazite pravdu i ljubav Božiju." (Luka 11:42)

"Ovako govori Gospod nad vojskama: Sudite pravo i budite milostivi i žalostivi jedan drugom. I ne činite krivo udovici ni siroti, inostrancu ni siromahu, i ne mislite zlo jedan drugom u srcu svom." Zaharija 7:9-10

Bog ne odobrava niti jedan oblik ugnjetavanja i nikakvu prevaru kako bi izvukli neku korist za sebe na uštrb nekog drugog.

"Braćo moja! U veri Gospoda našeg slavnog Isusa Hrista ne gledajte ko je ko; Jer ako dođe u crkvu vašu čovek sa zlatnim prstenom i u svetloj haljini, a dođe i siromah u rđavoj haljini, i pogledate na onog u svetloj haljini, i kažete mu: Ti sedi ovde lepo, a siromahu kažete: Ti stani tamo, ili sedi ovde niže podnožja mog; I ne rasudiste u sebi, nego biste sudije zlih pomisli. Čujte, ljubazna braćo moja, ne izabra li Bog siromahe ovog sveta da budu bogati verom, i naslednici carstva koje obreče onima koji Njega ljube? A vi osramotiste siromaha. Nisu li to bogati koji vas muče i vuku vas na sudove? Ne hule li oni na dobro ime vaše kojim ste se nazvali? Ako, dakle, zakon carski izvršujete po pismu: Ljubi bližnjeg kao samog sebe, dobro činite." Jakov 2:1-8

Kod Boga nema pristrasnosti, svi smo jednaki u Njegovim očima: "Bog ne gleda ko je ko." (Dela apostolska 10:34)

"Jer vera čista i bez mane pred Bogom i Ocem jeste ova: obilaziti sirote i udovice u njihovim nevoljama, i držati sebe neopoganjenog od sveta." Jakov 1:27

Čista religija *nije* denominacionalizam, ceremonijalizam, dogmatizam, emocionalizam niti crkveni konformizam.

"Tada će reći Car onima što Mu stoje s desne strane: hodite blagosloveni Oca Mog; primite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja sveta. Jer ogladneh, i daste Mi da jedem; ožedneh, i napojiste Me; gost bejah, i primiste Me; Go bejah, i odenuste Me; bolestan bejah, i obiđoste Me; u tamnici bejah, i dođoste k Meni. Tada će Mu odgovoriti pravednici govoreći: Gospode! Kad Te videsmo gladna, i nahranismo? Ili žedna, i napojismo? Kad li Te videsmo gosta, i primismo? Ili gola, i odenusmo? Kad li Te videsmo bolesna ili u tamnici, i dođosmo k Tebi? I odgovarajući Car reći će im: Zaista vam kažem: kad učiniste jednom od ove Moje najmanje braće, Meni učiniste." Matej 25:34-40

Koja kvalifikacija nas čini Isusovim bratom ili sestrom? Postoji samo jedna: biti član ljudskog roda. *Svi* smo članovi Isusove porodice.

*"I to vam kažem da će mnogi od istoka i zapada doći i sešće za trpezu s Avraamom i Isakom i Jakovom u carstvu nebeskom."
Isus (Matej 8:11)*

Bog je krotak

Iako je Bog najmoćnije biće u svemiru, On je takođe u isto vreme i najkrotkije biće.

"I reče im anđeo: Ne bojte se; jer gle, javljam vam veliku radost koja će biti svemu narodu. Jer vam se danas rodi spas, koji je Hristos Gospod, u gradu Davidovom. I eto vam znaka: Naći ćete dete povito gde leži u jaslama." Luka 2:10-12

Bog je izabrao najskromniji mogući ulazak u naš svet - kao bezazlena beba koja leži u jaslama.

"Hodite k Meni svi koji ste umorni i natovareni, i Ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram Moj na sebe, i naučite se od Mene; jer sam Ja krotak i smeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim. Jer je jaram Moj blag, i breme je Moje lako." Matej 11:28-30

Da li Isus, Sin Božji, može biti jasniji od ovoga? On kaže: "Ja sam smeran i krotak u srcu."

"Reče njemu Isus: Lisice imaju jame i ptice nebeske gnezda; a Sin čovečiji nema gde glave zakloniti." Matej 8:20

Isus se ovde poistovećuje sa najsiromašnijim članovima društva - sa beskućnicima.

"I obukoše Mu skerletnu kabanicu, i opletavši venac od trnja metnuše na Nj. I stadoše Ga pozdravljati govoreći: Zdravo, care judejski! I bijahu Ga po glavi trskom, i pljuvahu na Nj, i padajući na kolena poklanjahu Mu se. I kad Mu se narugaše, svukoše s Njega skerletnu kabanicu, i obukoše Ga u Njegove haljine i izvedoše Ga da Ga razapnu. I kad Ga razapeše, razdeliše haljine Njegove bacajući kocke za njih ko će šta uzeti. I s Njim raspeše dva hajduka, jednog s desne, a jednog s leve strane Njemu. I izvrši se pismo koje govori: i metnuše Ga među zločince." Marko 15:17-20, 24, 27-28

Od Njegovog skromnog rođenja do raspeća između dva razbojnika, Isus - Sin Božji - je neprekidno ispoljavao krotost i smernost.

"Pokazao ti je, čoveče, šta je dobro; i šta Gospod ište od tebe osim da činiš što je pravo i da ljubiš milost i da hodiš smerno s Bogom svojim?" Mihej 6:8

"Hoće li dvojica ići zajedno, ako se ne sastanu?" Amos 3:3

Hodaćemo u skladu sa Bogom kada budemo krotki kao što je On.

Kada shvatimo krotost koju je naš blagi Bog ispoljio, kako možemo imati čak i samo jedan atom sumnje u to da je dostojan poverenja?

"Svi mi kao ovce zađosmo, svaki nas se okrenu svojim putem, i Gospod pusti na Nj bezakonje svih nas. Mučen bi i zlostavljen, ali ne otvori usta svojih; kao jagnje na zaklanje vođen bi i kao ovca nema pred onim koji je striže ne otvori usta Svojih. Od teskobe i od suda uze se, a rod Njegov ko će iskazati? Jer se istrže iz zemlje živih i za prestupe naroda mog bi ranjen. Odrediše Mu grob sa zločincima, ali na smrti bi s bogatim, jer ne učini nepravdu, niti se nađe prevara u ustima Njegovim."

Isaija 53:6-9

Bog je sluga, a ne robovlasnik

"Više vas ne nazivam slugama; jer sluga ne zna šta radi gospodar njegov; nego vas nazvah prijateljima; jer vam sve kazah što čuh od Oca Svog." Isus (Jovan 15:15)

Bog ne želi da naše pokoravanje dolazi iz slepe vere. On želi naše prijateljstvo. Kada razgovaramo sa prijateljem, ne upotrebljavamo formalizam niti misticizam. Bog želi da razgovaramo sa Njim iskreno kao što razgovaramo sa bliskim prijateljem - ovo je pravo značenje molitve. On nas je stvorio sa sposobnošću da rasuđujemo i poziva nas da to i činimo: "Tada dođite, veli Gospod, da rasuđujemo zajedno." Isaija 1:18, KJ

"A Isus dozvavši ih reče: Znete da knezovi narodni zapovedaju narodu, i poglavari upravljaju njim. Ali među vama da ne bude tako; nego koji hoće da bude veći među vama, da vam služi. I koji hoće među vama da bude prvi, da vam bude sluga. Kao što ni Sin čovečiji nije došao da Mu služe, nego da služi i da dušu svoju u otkup da za mnoge." Matej 20:25-28

Isus je prikazao zakon života - On je dao sebe u službu drugima.

"I prohođaše po svoj Galileji Isus učeći po zbornicama njihovim, i propovedajući jevanđelje o carstvu, i isceljujući svaku bolest i svaku nemoć po ljudima. I otide glas o Njemu po svoj Siriji i privedoše Mu sve bolesne od različnih bolesti

i s različnim mukama, i besne, i mesečnjake, i uzete, i isceli ih. I za Njim išaše naroda mnogo iz Galileje, i iz Deset Gradova, i iz Jerusalima, i Judeje, i ispreko Jordana." Matej 4:23-25

"I dođe k Njemu gubavac moleći Ga i na kolenima klečeći pred Njim i reče Mu: Ako hoćeš, možeš me očistiti. A Isus, pošto se smilovao, pruži ruku, i dohvativši ga se reče mu: Hoću, očisti se. I tek što mu to reče, a guba ode s njega, i osta čist." Marko 1:40-42

Isus je radio neumorno i saosećajno kako bi ublažio svaki vid patnje. Niko se nije nalazio izvan okvira Njegovog zapažanja, brige i ljubavi: "A ima i drugo mnogo što učini Isus, koje kad bi se redom popisalo, ni u sami svet, mislim, ne bi mogle stati napisane knjige. Amin." (Jovan 21:25)

"Znajući Isus da Mu sve Otac dade u ruke, i da od Boga iziđe, i k Bogu ide, ustade od večere, i Skide Svoje haljine, i uze ubrus te se zapreže; Potom usu vodu u umivaonicu, i poče prati noge učenicima i otirati ubrusom kojim beše zapregnut." Jovan 13:3-5

Ovaj "Božji postupak" koji puno toga pokazuje se odigrao tokom Hristove poslednje večere samo nekoliko sati pre Njegovog suđenja i raspeća. Jevanđelje po Luki nam pruža sledeću okrivljujuću informaciju o Isusovim učenicima tokom te večeri: "A posta i prepiranje među njima koji bi se držao među njima da je najveći." (Luka 22:24)

Imamo sledeću situaciji: Isus je znao da je došao od Boga. Sve se nalazilo u Njegovoj ruci. Drugim rečima, Isus je bio potpuno svestan da je Bog i da ima sve božanske moći. Takođe je bio svestan da su Njegovi

učenici bili usred rasprave o tome ko će od njih biti najveći u carstvu Božjem. Šta je Isus uradio? "Uze ubrus te se zapreže" i oprao je noge Svojim učenicima koji su bili puni sebe, a to je bila obaveza koju je u toj kulturi imao rob u domaćinstvu.

"Jer ovo da se misli među vama šta je i u Hristu Isusu, koji, ako je i bio u obličju Božijem, nije se otimao da se uporedi s Bogom; Nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluge, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovek."

Filipljanima 2:5-7

Bog te voli bezuslovno

"Može li žena zaboraviti porod svoj da se ne smiluje na čedo utrobe svoje? A da bi ga i zaboravila, Ja neću zaboraviti tebe. Gle, na dlanovima sam te izrezao; zidovi su tvoji jednako preda Mnom." Isaija 49:15-16

Možda imamo trenutke kada se osećamo kao da nas je Bog zaboravio, ali osećanja nisu uvek tačan pokazatelj stvarnosti. Bog kaže da neće zaboraviti, "Ne prodaje li se pet vrabaca za dva dinara? I nijedan od njih nije zaboravljen pred Bogom. A u vas je i kosa na glavi izbrojana. Ne bojte se dakle; vi ste bolji od mnogo vrabaca." (Luka 12:6-7)

"Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće, ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar može nas rastaviti od ljubavi Božije, koja je u Hristu Isusu, Gospodu našem." Rimljanima 8:38-39

Bilo bi nemoguće preterati u opisivanju Božje ljubavi prema nama. Svi naši naponi da se Njegova ljubav opiše su nezadovoljavajući.

"Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac, da se deca Božija nazovemo i budemo; zato svet ne poznaje nas, jer Njega ne pozna." 1. Jovanova 3:1.

Bog se nada da će Ga svako od nas priznati kao svog nebeskog Oca. Tada ćemo moći sagledati naše nasleđe kao sinova i kćeri Božjih.

"Gledajte da ne prezrete jednog od malih ovih; jer vam kažem da anđeli njihovi na nebesima jednako gledaju lice Oca mog nebeskog. Jer Sin čovečiji dođe da iznađe i spase izgubljeno. Šta vam se čini? Kad ima jedan čovek sto ovaca pa zađe *jedna od njih*, ne ostavi li on devedeset i devet u planini, i ide da traži onu što je zašla? I ako se dogodi da je nađe, zaista vam kažem da se njoj više raduje nego onima devedeset i devet što nisu zašle. Tako nije volja Oca vašeg nebeskog da pogine jedan od ovih malih." Matej 18:10-14

Svaka osoba, od najnadmenijeg monarha koji sedi na prestolu pa sve do prosjaka na ulici, je vredna Bogu. Koliko vredna? Bog bi napustio nebo, propatio i umro samo za jednog člana Njegove ljudske porodice - čak i kada bi ta osoba bila jedina kojoj bi bilo potrebno spasonosno pomirenje.

*"Odavna mi se javljaše Gospod. Ljubim te
ljubavlju večnom, zato ti jednako
činim milost."
Jeremija 31:3*

Carstvo Božje

"Carstvo Božje neće doći da se vidi; Niti će se kazati: Evo ga ovde ili onde; jer gle, carstvo je Božje unutra u vama."

Isus (Luka 17:20-21)

Sva zemaljska carstva i institucije su vidljive i imaju vidljiva predstavništva ili svoje glavne odaje. Ako tražimo vidljivi prikaz carstva Božjeg, nećemo ga pronaći. Božje carstvo je jedino vidljivo u našim srcima kada ljubav prema Bogu i prema drugima zameni sebičnost.

"I govoraše [Isus]: Kakvo ćemo kazati da je carstvo Božje? Ili u kakvoj ćemo ga priči iskazati?" Marko 4:30

Kako je teško pronaći reči u ljudskom jeziku koje bi prikazale tačnu sliku carstva Božjeg onima kojima su poznata samo carstva ovoga sveta!

"Odgovori Isus i reče mu: Zaista, zaista ti kažem: ako se ko nanovo ne rodi, ne može videti carstvo Božje." Jovan 3:3

Delo Svetoga Duha je da učini da shvatimo duhovne stvari. Kada prihvatimo blagi uticaj Svetoga Duha, duhovne stvari dolaze u fokus i postaje nam moguće da *vidimo* ili shvatimo carstvo Božje. Promena perspektive kada je reč o ovoj novoj realnosti dovodi po pomirenja i ona je životodavna kao novorođenje.

Sveti Duh nije ograničen da mora raditi unutar granica religije kao što to ponekad zamišljamo. On progovara svima bez obzira na njihovo

poreklo, lokaciju na planeti ili ideologiju koju osoba ima. Čak ni ateisti nisu imuni na uticaj Svetoga Duha na srce. Bog nema naše kratkovide predrasude i neće se naljutiti ako osoba ne veruje da On postoji.

Sušтина duhovnih stvari koju Sveti Duh čini razumljivom nije samo intelektualno znanje, već promena srca. Na primer: saosećajan i velikodušan agnostik ili ateista koji je prijemčiv za uticaj Svetog Duha se nalazi bliže Božjem carstvu nego samopravedna religiozna osoba tvrdoga srca. Šta bi Bogu bilo teže da uradi - da promeni um osobe po pitanju Njegovog postojanja ili da promeni nepopustljivo, kameno srce?

"I donošahu k Njemu decu da ih se dotakne; a učenici branjahu onima što ih donošahu. A Isus videvši rasrdi se i reče im: Pustite decu neka dolaze k Meni, i ne branite im; jer je takvih carstvo Božje. Zaista vam kažem: koji ne primi carstvo Božje kao dete, neće ući u njega." Marko 10:13-15

Kada je reč o učenju istine o Bogu i Njegovom carstvu, najteži deo nije učenje, već *odučavanje* do kojeg prvo mora doći. Mnogi od nas smo puno toga uložili u razvijanje svoje slike o Bogu. Ako je slika iskrivljena, napuštanje te slike može biti posebno teško. Pošto je iskrivljena slika o Bogu toliko dugo prisutna u popularnoj religiji, ona predstavlja najveću prepreku za razumevanje istine o Bogu i Njegovom carstvu. Deca su bila relativno manje izložena ovoj iskrivljenoj slici o Bogu tako da je njima lakše da prihvate istinu o našem blagom Bogu.

"U taj čas pristupiše k Isusu učenici govoreći: Ko je dakle najveći u carstvu nebeskom? I dozva Isus dete, i postavi ga među njih, i reče im: Zaista vam kažem, ako se ne povratite i ne budete kao deca, nećete ući u carstvo nebesko. Koji se

dakle ponizi kao dete ovo, onaj je najveći u carstvu nebeskom." Matej 18:1-4

Nebesko carstvo i zemaljska carstva su dve suprotnosti. U nebeskom carstvu nema mesta za aroganciju, manipulaciju, primoravanje ili ponos zbog pozicije koju osoba zauzima. Nama je potrebno detinje poverenje u našeg nebeskog Oca i da budemo poučljivog duha.

"Još je carstvo nebesko kao blago sakriveno u polju, koje našavši čovek sakri i od radosti zato otide i sve što ima prodade i kupi polje ono. Još je carstvo nebesko kao čovek trgovac koji traži dobar biser, pa kad nađe jedno mnogoceno zrno bisera, otide i prodade sve što imaše i kupi ga."Matej 13:44-46

Kada shvatimo istinu o Bogu - da On poseduje neograničenu ljubav u čijem se centru uvek nalaze drugi i da je apsolutno dostojan poverenja, milostiv i darežljiv - u isto vreme ćemo takođe spoznati i kakvo je Njegovo carstvo. Svoju iskrivljenu sliku o Bogu ćemo početi smatrati bezvrednom i radosno ćemo je prodati kako bi kupili pravu sliku o Bogu i Njegovom carstvu.

"I pristupi jedan od književnika koji ih slušaše kako se prepiru, i vide da im dobro odgovara, i zapita Ga: Koja je prva zapovest od svih? A Isus odgovori mu: Prva je zapovest od svih: Čuj Izrailju, Gospod je Bog naš Gospod jedini; I ljubi Gospoda Boga svog svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim i svom snagom svojom. Ovo je prva zapovest. I druga je kao i ova: Ljubi bližnjeg svog kao samog sebe. Druge zapovesti veće od ovih nema. I reče Mu književnik: Dobro, Učitelju! Pravo si kazao da je jedan Bog, i nema drugog osim Njega; I ljubiti Ga svim

srcem i svim razumom i svom dušom i svom snagom, i ljubiti bližnjeg kao samog sebe, veće je od svih žrtava i priloga. A Isus videvši kako pametno odgovori reče mu: Nisi daleko od carstva Božjeg. I niko više ne smeše da Ga zapita." Marko 12:28-34

Isus je ohrabrio književnika kome je odgovorio na njegovo pitanje rekavši: "Nisi daleko od carstva Božjeg." Književnik je ispoljio dublje razumevanje duhovne realnosti od većine ljudi. On je otišao dalje od površnog čitanja Pisma i shvatio sliku o zakonu ljubavi koju je Isus prikazao.

Kakva će biti Nova Zemlja kada zakon ljubav bude jedini postojeći zakon? Čitavo čovečanstvo će odražavati Božju ljubav koja je uvek usredsređena na druge. Svaka osoba će voleti i vrednovati drugog "većma nego sebe" (Filipljania 2:3). Postojeće stanje sreće i sigurnosti koje će biti beskonačno bolje od svega što možemo zamisliti.

"Nego kao što je pisano: Šta oko ne vide, i uho ne ču, i u srce čoveku ne dođe, ono ugotovi Bog onima, koji Ga ljube."

1. Korinćanima 2:9

Bog nam nudi istinsku slobodu

"Potom reče Bog: Da načinimo čoveka po Svom obličju, kao što smo Mi, koji će biti gospodar od riba morskih i od ptica nebeskih i od stoke i od cele zemlje i od svih životinja što se miču po zemlji." 1. Mojsijeva 1:26

Uprava nad Zemljom koju je Bog dao čovečanstvu nije odobravalala zloupotrebu niti eksploataciju. Adam, Eva i njihovi potomci su se trebali brižljivo brinuti o Zemlji i svakom stvorenju u njoj. Pismo beleži: "Zemlju je dao sinovima čovečijim." (Psalam 115:16) Kada su naši prvi roditelji poverovali u laž da je Bog sebičan i da im nešto brani, varalica ih je nadvladao i zarobio njihove umove - "jer koga ko nadvlada onaj mu i robuje" (2. Petrova 2:19). Tamo gde su Adam i Eva ranije imali slobodu, oni su sada bili robovi đavola. Za trenutak (užasavajući trenutak nakon pada) je delovalo da čovečanstvo neće imati drugi izlaz osim da bude osuđeno na istu neizbežnu propast kao i sotona i njegovi anđeli i da ne postoji nikakvo rešenje.

Međutim, postoji radosna vest; Bog je obezbedio način kako da i njih i njihovo potomstvo izvadi iz ropstva. Kako bi se pobrinuo za ovaj hitan slučaj koji je nastao, Bog je rekao sledeće reči sotoni: "I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između semena tvog i semena njenog" (1. Mojsijeva 3:15). Na šta se odnosi ova reč "neprijateljstvo"?

Kada su se sotona i njegovi sledbenici pobunili protiv Boga na nebu, njihova pozicija je bila sledeća - oni su imali vezu sa Ocem, Sinom i

Svetim Duhom dugi period vremena. Imali su obimno iskustvo poznavanja Božje ljubavi i nisu imali razloga da sumnjaju u Njegovu dobrotu. Kada su se odvojili od Boga, učinili su se nesposobnima da odreaguju na Svetoga Duha. Zbog svog tvrdoglavog ponosa, oni su se osudili na tamu i, na kraju i zaborav, pošto nisu bili u stanju da se pokaju i vrate svom Stvoritelju.

Kada su Adam i Eva sagrešili, njihova pozicija je bila sledeća - oni su imali ograničeno znanje o Bogu i ograničeno iskustvo sa Njim. Njih je sotona prevario, oni *nisu* doneli proračunatu odluku da odbace svog Stvoritelja. Postojalo je rešenje za otuđenje čovečanstva od Boga. Božje obećanje da će "metnuti neprijateljstvo" između sotone i žene je bila prvobitna poruka o jevanđelju upućena ovoj Zemlji.

Bog je Adamu i Evi i njihovim potomcima milostivo pružio nadu da će njihova srca i umovi i dalje biti u stanju da odreaguju na Svetoga Duha - oni će i dalje biti prijemčivi za Božju ljubav. Ljudsko robovanje sotoni neće biti potpuno. Čovekova slobodna volja će ostati netaknuta i time je ograničen sotonin uticaj nad nama i osigurana sloboda da možemo izabrati da se izmirimo sa našim Stvoriteljem.

"Da će se i sama stvar oprostiti od ropstva raspadljivosti na slobodu slave dece Božije." Rimljanima 8:21

"Stojte dakle u slobodi kojom nas Hristos oslobodi, i ne dajte se opet u jaram ropstva uhvatiti." Galatima 5:1

"Ako vas, dakle, Sin izbavi, zaista ćete biti izbavljeni." Jovan 8:36

"U kojima bog sveta ovog oslepi razume nevernika, da im ne zasvetli videlo jevanđelja slave Hristove, koji je obličje

Boga, koji se ne vidi. Jer Bog koji reče da iz tame zasvetli videlo, zasvetli u srcima našim na svetlost poznanja slave Božije u licu Isusa Hrista." 2. Korinćanima 4:4,6

Zar nije vreme da odbacimo mračno pokrivalo legalizma i nedoslednosti u koje je sotona omotao jevanđelje Hristovo i izaberemo da ne budemo sudeonici u preovlađujućoj pogrešnoj slici o našem blagom Bogu?

*"Ako vi ostanete na Mojoj besedi, zaista
ćete biti učenici Moji, i poznaćete istinu, i
istina će vas izbaviti."
Isus (Jovan 8:31-32)*

Istina je dobra vest o našem blagom Bogu!

"Ovako veli Gospod: Mudri da se ne hvali mudročću svojom, ni jaki da se ne hvali snagom svojom, ni bogati da se ne hvali bogatstvom svojim. Nego ko se hvali, neka se hvali tim što razume i poznaje Mene da sam Ja Gospod koji činim milost i sud i pravdu na zemlji, jer Mi je to milo, govori Gospod."

Jeremija 9:23-24

Sažetak

1. Kada je ispravno shvaćena, Biblija je razumna. Ona definiše i tumači samu sebe. (Isaija 1:18, 1. Korinćanima 2:13)
2. Naši putevi i misli ne odražavaju Božje puteve i misli. (Isaija 55:8-9, Psalam 50:21)
3. Božja slava je Njegov karakter. (2. Mojsijeva 34:6-7, 2. Korinćanima 4:4,6)
4. Bog je ljubav. (1. Jovanova 4:8, 16)
5. Božja ljubav je potpuno nesebična. (Jovan 3:16-17, Rimljanima 5:8)
6. Ljubav iziskuje slobodu. (5. Mojsijeva 30:19-20, Jovan 8:32,36)
7. Isus je Bog. (Jovan 1:1-3,14, Kološanima 1:13-17)
8. Isus je najjasnije otkrivenje Boga. (Jevrejima 1:3)
9. Bog se nikada ne menja. (Malahija 3:6, Jevrejima 13:8, Jakov 1:17)
10. Bog je Stvoritelj i Održitelj - On nije uništitelj. (1. Mojsijeva 1:1, Psalam 33:6,9, Jevrejima 1:3, Luka 9:56, Jovan 10:10)
11. Sporno pitanje nije pitanje Božje sile, već pitanje Božjih principa vladavine. (1. Mojsijeva 3:1-5)
12. Zakon ljubavi, a ne vladavina zakona, upravlja Božjim carstvom. (Matej 22:37-40, Galatima 5:14, 22-23, 13. glava 1. Korinćanima)
13. Bog nikada ne upotrebljava silu. On nadvladava zlo dobrim. (Matej 5:43-48, Rimljanima 12:20-21, Luka 23:34)

14. Sotona je Božji protivnik i otac obmane. (Jovan 8:44, 2. Korinćanima 11:14, Otkrivenje 12:7-9, 1. Petrova 5:8)
15. Greh predstavlja doživljavanje Boga kao egocentričnog i nedostojnog poverenja. (1. Mojsijeva 3:1-5, Kološanima 1:21)
16. Greh donosi smrt, a ne Bog. (Rimljanima 6:23, Jakov 1:13-15)
17. Bog nam ne sudi - mi sudimo sebi. (Jovan 3:17-21, 5:22, 12:44-48, Matej 7:1-5, Luka 6:37, Rimljanima 2:1-3)
18. Jevanđelje je radosna vest o Bogu. (2. Korinćanima 4:3-6, Otkrivenje 14:6-7, Luka 15:11-32, Jovan 3:16-17, Rimljanima 5:8)
19. Spasenje je isceljujuće pomirenje - to nije neko legalno pitanje. (Marko 2:16-17, Luka 4:18-19, Dela apostolska 28:27, 2. Korinćanima 5:18)
20. Poznavati Boga je život večni. (Jovan 17:3)

Naš blagi Bog i Njegovi postupci predstavlja uvjerljive dokaze iz Svetog Pisma da Boga treba osloboditi optužbi da je nepravedan, nasilan, bezosećajan gnevljiv, da nas osuđuje i kontroliše. Knjiga pokazuje da je cela Biblija, ako je ispravno shvaćena, u harmoniji sa jasnom izjavom: "Bog je ljubav" (1. Jovanova 4: 8).

Autorovo vlastito putovanje ka jasnijoj slici o našem blagom Bogu traje duže od 50 godina. On živi sa svojom suprugom Džulijom u drvenoj planinskoj kolibi u severnom delu Minesote i uživa u društvu mnogobrojnih četvoronožnih i pernatih prijatelja